

Leden
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

taky jste si někdy řekli, že doba, ve které žijete, je naprosto úžasná, ovšem jediná smůla tkví v tom, že ji jako na potvoru můžete sdílet s některými obzvláště vypečenými pitomci, závistníky a zákeřníky? Co však dělat, když přemístění se v čase je tolik, tolik riskantní? A navíc, kde vzít jistotu, že se v době před dvěma sty, nebo po třech stech letech ocitneme v prostředí obývaném pouze laskavými bližními? Nebude to náhodou stejné jako dnes a nebude to třeba ještě horší? A kde se vůbec ti lumpové berou, ti, kteří, ač sami zloději, křičí: „chyťte zloděje!“, ti, kteří, ač nic neumějí, poskytují „zasvěcené rady“, jak co činit lépe, ti, kteří kážou vodu a sami chlemtají víno?

A tak jsem bloudil lineární pamětí lidstva, hledal zemi zaslíbenou jenom pro laskavé lidské bytosti a skrze rozličnou literaturu zjišťoval, že současné pošpiňování a pomlouvání a vyvyšování kdysi nahrazovaly vraždy. Pozorují-li současnou politickou scénu, jsem přesvědčen, že mnozí by velmi rádi znovu volili tradiční praktiky Lucrezie Borgii a jednou provždy se zbavili svých nepřátel. A vzhledem k tomu, že si to z těch v současnosti trapně panujících humanistických poměrech nemohou dovolit, volí stále rafinovanější pomluvy, lži a stejně vztekle tak, jak by zabíjeli tělo, ničí nebohou lidskou duši svého protivníka. Pokud se duše samozřejmě dá. A taková lidská duše, to není žádná žula, žádný diamant. Té stačí někdy málo a rozbije se.

Asi jsme k té nenávisti předurčení. Jak jinak si vysvětlit, že dva lidé, dívka a chlapec, kteří z naprosto ojedinělé, neopakovatelné, jedinečné a úžasné lásky vstupují do svazku manželského, tento po pár letech pro nepřekonatelný vzájemný odpor opouštějí?

Tak trochu si samozřejmě dělám legraci, vždyť byl silvestr a navíc všichni ti, kteří se dopouštěli různých „faulů“ na svých bližních, mají nyní před sebou obrovskou municí jakože „nového času“ a v něm se čerstvě „osprchování“ ode všech špín minulosti mohou tvářit znovu jako ti nejlepší přátelé a rádci a spoléhat na naši slabost spočívající v obecné tendenci lidských bytostí odpouštět. Dále tak mohou tito „dobráci“ v klidu „nového času“ bez-trestně osnovat zákeřné útoky realizované pod vše určující tezí: „žijeme v bažině a přežijeme pouze tehdy, dokážeme-li se postavit na své nohy na hlavách našich nepřátel!“ Že by smutné? Bohužel - spíše běžné...

Přeji Vám v tom novém roce, abyste byli obklopeni co nejvíce těmi, kteří si sice uvědomují, že žijeme v bažině, avšak budou při Vašem zaškobrnutí pod Vaši bořící se nohu podkládat svou dlaň a tak Vám pomáhat překonávat nástrahy, kterým se nikdo nevyhne. (Vězte, že v našem divadle to taktó zhusta funguje.) A samozřejmě Vám v novém roce přeji potkat co nejméně těch, kteří Vašeho potápějícího se těla využijí k tomu, aby se sami dostali „výš“ a „dále“. (A propos... výše a dále kam?)

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

148. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 12. 2009

Společnost REXEL CZ s.r.o. pořádá pro své významné obchodní partnery již tradičně v čase adventním - první prosincový pátek, slavnostní divadelní představení v Městském divadle Brno. V letošním roce tomuto večeru předcházela stejná slavnostní událost, konaná v měsíci říjnu v Praze v Divadle ABC, opět však s hostujícím souborem MdB (Dokořán 12/2009).

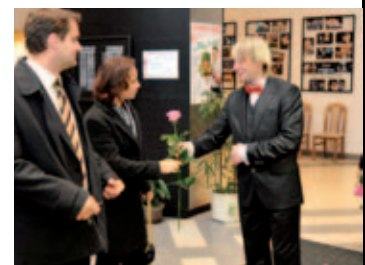
4. prosince 2009 se pozvaní hosté sešli na slavnostním večeru s představením „Sluha dvou pánů“ ve skvělém podání souboru MdB a v hlavní roli s Martinem Havelkou. Vzácné hosty uvítali generální ředitel společnosti REXEL CZ s.r.o. Ing. Radomil Blažek, MBA, spolu s Igorem Ondříčkem. Krásný zážitek z komedie Carla Goldoniho, kde si jednu z rolí výjimečně zahrál i režisér této hry Zdeněk Černín, byl umocněn setkáním hostů s herci při neformální části večera, která probíhala ve foyeru divadla ještě dlouho po představení.

4. prosince 2009

SLUHA DVOU PÁNŮ režie: Zdeněk Černín

Rudolf Žák:

Záznam na křídlovce

**Není to v prstech
Pro tři klapky
Není to v nátisku
Pro sladkou řeč
Je to v tom
Že ji k ústům kladem
V časech kutálek
Vykutálených
I v kutajících časech
Dcerunko z Jericha
Zpívej!**

„Míti charakter, je mítí tu vlastnost vůle,
jíž se člověk přidržuje určitých zásad, jež si
nezměnitelně položil svým vlastním rozumem“.
(Immanuel Kant)

FRANCIS VEBER

BLBEC K

REŽIE: ZDENĚK

Erik Pardus

*Martin Havelka,
Erik Pardus*

Erik Pardus

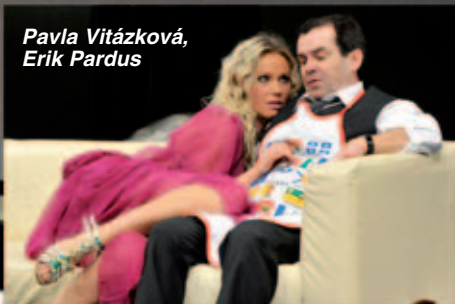

Erik Pardus

Premiéra 12. prosince 2009

K VEČEŘI ČERNÍN

*Pavla Vítázková,
Erik Pardus*

*Martin Havelka,
Erik Pardus*

Pavla Vítázková

*Martin Havelka,
Pavla Vítázková,
Erik Pardus*

Erik Pardus,
Jan Mazák

PRIMÁTOR MĚSTA BRNA ROMAN ONDERKA: RÁD TLESKÁM VESTOJE!

Cenu osobnosti roku v anketě Křídla 2008/09 převzal primátor Brna Roman Onderka. Právě on se mimo jiné přičinil o to, aby se plány na uspořádání unikátního mezinárodního festivalu Divadelní svět staly reálné. **Jako primátor hodně ceny udělujete. Jaký je pocit naopak ocenění přebírat? Máte radost?**

Není cena jako cena. Pokud se Křídla týká, jsem mile překvapen. Tuto cenu udělují lidé, jejichž práce jsem si vždy velmi vážil. Takže pocit je to příjemný. Navíc mi ukažte chlapa, který aspoň jednou v životě nechtěl mít křídla.

Jak hodnotíte kulturní dění v největším městě republiky, jak sám Brnu rád říkáte, protože Praha je kraj?

Kultura je zrcadlem života, hodnotí ji návštěvníci kulturních zařízení. Pestrá nabídka, plná divadla, festivaly, muzea, ... Kombinace klasiky i provokující moderny, skvělí umělci. To je dnešní výjimečné Brno, jsem na něj hrdý.

Pro kulturu mává Brno tradičně velmi otevřenou ruku. Nebudete muset ale ubrat na dotacích, když se teď v době krize šetří úplně všude?

Při své práci se snažím řídit heslem: Doba je špatná? Jsi tu, abys ji zlepšil.

Co myslíte, nedostal jste ocenění hlavně proto, abyste byl víc nakloněn Městskému divadlu Brna a třeba sem „přilít“ více peněz?

Na to mě už všichni moc dobře znají, aby věděli, že toto nehrozí. Vždy jsem prosazoval při rozdělování financí systémová řešení, kulturu nevyjímaje. A nehodlám na tom nic měnit.

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ V ANKETĚ REVUE DOKOŘÁN KŘÍDLA 2008/09 :

Cena Bezpečného zázemí: Pavel Hamala
Cena Kolegia revue Dokořán: Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Osobnost roku: Primátor statutárního města Brna Roman Onderka

Herečka:

1. Hana Holišová
2. Jana Musilová
3. Radka Coufalová
4. Markéta Sedláčková
5. Eva Jedličková

Herec:

1. Petr Štěpán
2. Lukáš Vlček
3. Petr Gazdík
4. Dušan Vítázek
5. Erik Pardus

Inscenace sezony:

1. Bídníci
2. Sněhurka a sedm trpaslíků
3. Tři mušketýři
4. Kočka na rozpálené plechové střeše
5. Evita

Tvůrčí počín:

Christoph Weyers

– scéna Bídníci
Hana Burešová
– výběr hudby k inscenaci
Tři mušketýři

Andrea Kučerová – kostýmy
Sněhurka a sedm trpaslíků
Sylva Zimula Hanáková
– kostýmy Balada o lásce
Jaroslav Milfajt

– scéna k muzikálu
Sněhurka a sedm trpaslíků

Celkem posláno 6.320 hlasů

Zdeněk Junák,
Jan Mazák

Jako primátor jste velmi zaneprázdněný, přesto vás v divadelních i koncertních sálech bývá vidět poměrně často. Co vás nejvíce zaujalo právě na prknech MdB a proč?

Městské divadlo Brno žilo vždy velmi osobitou atmosférou a nabízí repertoár, kterému zkrátka nelze odolat. Divadlo ke svému životu rozhodně potřebuji a jeho návštěvu vnímám jako slavnostní událost. Ne nadarmo se totiž říká: život bez slavností je jako cesta bez hostince. A konkrétně? Bylo toho hodně, např. Kumšt nebo Tři sestry a samozřejmě Bídnicí. Proč? Dobrá volba scénáře, profesionální režie a skvělé herecké výkony.

Bídnicí v režii Stanislava Moši se stali dokonce v Křídlech inscenací roku. Líbili se vám?

Slavná a známá díla to mají vždy těžší, kritické oko diváka je totiž ovlivněno dosavadní zkušeností a vlastní představou nové premiéry. Já jsem byl ale nadšen z brněnských Les Misérables, a nejen já. O tom přece svědčí udělené ocenění.

MdB je v tuzemsku uznávanou scénou, jako málo které divadlo se může pyšnit vyprodanými sály a tak značným zájmem diváků. Z pohledu primátora: dělá vám takový kulturní stánek radost? Co to Brnu přináší navenek?

Úspěch všeho „brněnského“ mi přináší radost. Věřím, že Brno má co nabídnout nejen svým obyvatelům, ale i svým návštěvníkům. Že naše město je nejen dobrým domovem, ale každé setkání se s ním může být velkým zážitkem. Městské divadlo Brno je toho dobrým příkladem.

S pomocí města, ale i kraje a ministerstva kultury se v Brně připravuje unikátní festival Divadelní svět, k jehož pořádání se spojila všechna brněnská divadla. Co si od toho projektu slibujete a jak Brno prospěje?

Nový festival Divadelní svět, který se uskuteční v Brně ve dnech 11.-19. června 2010, nabídne divákům, ale i návštěvníkům města, žánrově pestrou přehlídku od činohry po pohybové divadlo, od klasických her po alternativní performance. Součástí devítidenního divadelního maratonu budou i četné doprovodné akce, jako jsou výstavy, dětské dílny, workshopy či koncerty. Navíc – dramaturgická linie každého ročníku bude opřena o žijící divadelní osobnost a pro rok 2010 se role patrona ujal Václav Havel. Město Brno se tak bez nadsázky stane divadelní Mekkou.

Konec starého a začátek nového roku s sebou vždy přináší bilančování. Jak vy hodnotíte uplynulých dvanáct měsíců?

Připadám si jako člověk, který kráčí ve velkém krásném mrakodrapu, kde je pokažený výtah. Krok za krokem, schod po schodu. V každém patře na vás čeká řada zkoušek a úkolů, vrchol je v nedohlednu,

Sylva Smutná,
Sylvie Mazáková

a přesto ho vidím. To letošní patro či rok byl těžký, ale zároveň úspěšný.

Už víte, co byste rád zvládl v roce příštím?

Nelze pominout, že rok příští bude rokem volebním. Čeká nás ale ještě spousta práce, a to ve všech oblastech. Už nyní se ale těším třeba na festival Janáček Brno nebo na zcela nový, již zmíněný festival Divadelní svět.

A na co se těšíte do divadla?

Asi čekáte, že vyjmenuji některá konkrétní díla, muzikál Hello, Dolly nebo Ptákoviny podle Aristofana. Ale já miluji překvapení, takže na všechno. A vzkaz pro Městské divadlo Brno? Zvedněte mě ze židle, rád těskám vestoje!

**HANA BUREŠOVÁ:
HERCI I INSCENACE JSOU JAKO MOJE DĚTI**

Křídla letos neminula ani úspěšné Tři mušketýry. Cenu kolegia revue Dokořan dostali právě za jejich dramatické a inscenaci režiséra Hana Burešová a Štěpán Otčenášek. Mušketýři byli dokonce má dětská láska, přiznává v rozhovoru režisérka.

Ředitel Stanislav Moša,
Erik Pardus a Pavel Hamala

Hana Kovářiková

V MdB sice oficiálně stále hostujete, ale vaše jméno v programech už tady zdomácnělo. Od kdy se vlastně datuje vaše spolupráce s MdB? A jak k ní vůbec došlo?

Se Staudou Mošou jsme se seznámili, když ještě studoval on JAMU a já DAMU a jeho ročník účinkoval v pražském Disku v rámci soutěže vysokých uměleckých škol. Pak jsme se vidali sice jen nahodile, ale vnímali jsme se, myslím, vždy navzájem kolegiálně a s respektem. V 90. letech mě pak potěšil několikrát nabídkami ke spolupráci s MdB, které jsem ještě tehdy z různých důvodů nemohla přijmout. Když jsem se konečně odhodlala, byl z toho v roce 2003 Kamenný host aneb Prostopášíník. Inscenace vznikala ve velmi vstřícné pracovní i přátelské atmosféře, která pomohla odbourat můj syndrom určitého děsu z navazování nových pracovních známostí, a navíc se dočkala pěkného ohlasu, takže pak nebylo pro Staudu těžké mě přemluvit k další...

Pro některé lidi je repertoár MdB podbízivý, komerční... Vaše inscenace se ale takovému hodnocení vzpírají, přesto ani ony nemají o diváky nouzi. Máte pro takový „rozpor“ nějaké vysvětlení?

Já jsem tomu samozřejmě ráda, i když vím, že nedosahují nějaké extrémní návštevnosti. Ale vím, že je v dnešní době přirozené, že bude diváčekjší dejme tomu muzikál, komedie nebo aspoň známý, ověřený titul, než třeba dosud nehrané drama ve verších. Asi to tak bylo koneckonců vždycky, ale dnes je opravdu dost těžké přimět lidi se trochu zastavit, něco si přečíst, vážně se nad něčím zamyslet... Sama nejsem muzikálový fanďa, ale z toho mála, co jsem kdy viděla, mi připadá, že v MdB se muzikály dělají na velice slušné úrovni, jistě často daleko lepší než v Praze. A chápu, že tento žánr někdo prostě miluje a že takové divadlo je potřeba. Já ostatně taky střídám ráda „těžkou dobu s lehkou“, dramata s komediemi, je to forma nějaká

duševní hygieny. V našem domácím Divadle v Dlouhé (450 sedadel bez předplatného) se pořád snažíme vyvažovat repertoár; vedle kusů lehčích našazujeme tituly náročnější a neprovořené, o kterých předem víme, že nemohou stoprocentně naplnit hlediště třeba po 50 repríz. Ale ani ten zábavný, takzvaně lehčí titul není možné odfláknout a i tam je potřeba trvat na jisté myšlenkové náročnosti a vysoké kvalitě provedení - ostatně je známo, že je leckdy těžší udělat dobrou komedii než tragédii.

Vaši Tři mušketýři byli zároveň nominováni i na diváckou cenu nejoblíbenější inscenace. Jak se vám daří, že se vaše inscenace tak často líbí divákům i kritiké?

Snažíme se se Štěpánem Otčenáškem (mým stálým dramaturgem) řídit starým pravidlem, aby inscenace zaujala něčím „posluhovačku i intelektuála“, aniž bychom se nějak museli podbízet nebo nad někoho povyšovat... no, a vlastně se snažíme, aby se to líbilo především mně (a Štěpánovi a ještě pár spřízněným bytostem). Mám radost, že nám Standa Moša důvěřuje a nechává nás dělat i to, co je divácky neověřené a někud riskantní. Já mám ráda spoustu slavných her, které se s větším či menším úspěchem hrají stále dokola, ale možná právě proto je nechci dělat. I proto se obracíme častěji k titulům neznámým nebo méně známým, už zapomenutým a svým dílem se tak snažíme přispět k rozmanitosti českého divadla, neboť, jak praví klasik: „Pracuj každý s chutí usilovnou na národu roli dědičné, cesty mohou být rozličné, však vůli všichni mějme rovnou...“

Na kterou z vašich inscenací vzpomínáte nejraději?

Já zatím vzpomínám ráda na každou, dokonce bych řekla, že se vlastně všechny zatím podařily, což probůh neznamená, že nevím třeba o jejich slabínách!... Možná nejmotivnější zážitek mám ze Znamení kříže, ale tím nijak neodstrkuji ty ostatní. Všechno jsou to moje děti.

Balet MdB

**Ředitel MdB
Stanislav Moša
a primátor města Brna
Roman Onderka**

Máte v souboru MdB nějaké „oblíbence“, kteří pro vás znamenají sázku na jistotu?

Víte, herci jsou taky mé děti, aspoň to tak chápu. Je to velmi důvěrný vztah, který s nimi navazujete během zkoušení, opravdu skoro rodinný svazek... Režisér samozřejmě musí zůstat trochu stranou, a v tom hledíšti je vždycky vlastně strašně sám, ale právě proto je hodně velké štěstí, když se mu – aspoň s některými jedinci, nejlépe ovšem s celým tím tělesem, podaří být ve spojení, srozumění bez nějakých složitých vysvětlování či diplomatických šarád... Sázka na jistotu je vždycky ošemetná záležitost, v divadle je každá nová věc jako „poprvé“, nikdy nevíte, jak to dopadne. Výhodou snad může být to, že už právě máte s jistými lidmi společnou řeč, která zkoušení usnadňuje (a v tom je taky hlavní plus souborových divadel). Je mi hloupé říkat „oblíbenci“, zní to divně, ale je fakt, když těch šest inscenací přehlednou dozadu, zatím se mi v každé – i řízením osudu – poštětilo dělat s Ondříčkem, Mazákem a Skálou a nikdy mi to nevadilo, ani jim, zdá se. Pěkně se mi pracovalo ale i s mnoha ostatními... třeba takový Junák, děláli jsme spolu jen jednou, ale když bude možnost, jistě ho zas ráda obsadím. A tak bych mohla vyjmenovat celou řadu dalších...

Jaký titul pro Brno budete připravovat v brzké budoucnosti?

To je vždycky potíž, hledání titulu. Ještě to nemáme ujasněné, většinou mi takové rozhodování trvá strašně dlouho. A patří to k nejvíce deprimujícím okamžikům mého režiséřského žití. A jen o málo lehčí je pak rozhodnout obsazení, zvláště když je tolik lidí, s nimiž bych ráda dělala. Ale vždycky to nějak uzraje, chce to svůj čas.

Divadelními režiséry bývají častěji muži. Máte to vy jako žena třeba těžší obhájit v konkurenci svoje místo? Jste navíc velmi úspěšná režisérka, nejste tím mužským kolegům trnem v oku?

Ženy to většinou mají složitě, když chtějí naplno dělat takovou práci a k tomu mít normální rodinu. Já

jsem to chápala jako normál, nutnost, a kdybych měla volit mezi dítětem a divadlem, zvolila bych dítě – a stejně bych se asi k divadlu nějak dostala... Ale víte, já měla štěstí na manžela, který je i mým pracovním partnerem, na maminku, která hlídala dítě, a také, že aspoň v určitých věcech jsem měla jasno. Že jsem třeba věděla, že radši než vstoupit do partaje, dělala bych divadlo amatérsky nebo tajně... nebo vůbec. Pro ženu – stejně jako pro muže – je těžké vůbec najít to „své místo“, to znamená smysl... A taky je těžké udržet si pořád nějaký pozitivní druh energie, abyste ji mohla dávat dál... A trnem v oku? Jak to mám vědět? Jestli ano, pak mě to samozřejmě mrzí. Ale ten pocit jsem měla snad jen jednou, dvakrát v životě. A spíš myslím, že někomu se prostě mě divadlo nemusí líbit – mně se taky každé nelíbí – a ne že bych byla někomu vysloveně trnem v oku. Mohlo by být

i paranoické takhle uvažovat, že?

Co pro vás znamená Cena kolegia?

No potěší, co jiného. Byl to tentokrát nápad Moši, že mám dělat Mušketýry, a to ani nevěděl, že je to má dětská láska – takže to bylo o to těžší.

KULISÁK PAVEL HAMALA: JSEM RÁD, ŽE JSEM VYDRŽEL

Všechno musí klapat do puntíku, říká kulisák Pavel Hamala. Ví, o čem mluví – v Městském divadle Brno pracuje několik desetilet a umělecký soubor ho ocenil v anketě Křídla 2008/09 Cenou bezpečného zázemi.

Čekal jste toto ocenění?

Upřímně řečeno, po těch odpracovaných letech trochu ano. Ale stejně mě to překvapilo a hlavně nesmírně potěšilo. Co k tomu víc říct?

Ve stejném divadle pracujete čtyřicet let. Který ředitel byl za tu dobu nejlepší?

Každý ředitel je vždycky nejlepší, ne? Ale vážně, doba se mění, nebylo to vždycky jednoduché. Nerad vzpomínám na ty různé „dosazované“, naopak dobrý šéf byl určitě nezapomenutelný Milan Pásek, konečně ten učil i současného ředitele, režiséra Stanislava Mošu. Dnešní provoz a fungování divadla je ale opravdu už někde úplně jinde než před těmi čtyřmi desítkami let.

All X

*Erik Pardus, Hana Burešová,
Štěpán Otčenášek,
Jef Kratochvil a Jan Mazák*

Křídla v této kategorii získala poprvé. Co to pro vás znamená?

Velké překvapení. Nečekaná nominace mě moc potěšila, ale už vůbec jsem nepočítala s tím, že bych Křídla mohla získat. Mám za sebou letos sice několik krásných rolí, ale kolegyně, které by si ocenění zasloužily, je hodně. Moc si toho cením, je to pro mne znamení, že to, co dělám, má nějaký smysl.

Nezpychnete?

Myslím, že ne, jen jsem požádala několik kolegů, aby mi přestali tykat.

Popularita je jistě příjemná, ale má také své stinné stránky. Nebojíte se ztráty soukromí nebo útoků bulváru?

Nevyskytují se téměř vůbec na akcích, kde bych se s bulvárními novináři mohla setkat, ani je nijak nevyhledávám, ale přesto se mi několikrát stalo, že napsali něco, co jsem nikdy nevy-slovila, ani nezažila. Těžko se tomu člověk může bránit. Za opravdu povedenou historku považuji můj údajný románek s Johny Deppem.

Jak vy sama hodnotíte sezonu 2008/09? Na kterou z rolí vzpomínáte nejraději?

Pro mne osobně to byla poměrně náročná, ale zároveň zajímavá sezona. Zkoušela jsem, dá se říct, nonstop, ale nemůžu si rozhodně stěžovat. Potkaly mě samé krásné role. A myslím, že nejen já, ale i diváci dostali zajímavou a pestrou nabídku kulturních zážitků. Nemůžu říct, kterou z rolí mám nejraději, ale v této sezoně mě potkala má dosavadní největší pěvecká výzva - Evita, kterou jsem zdolala za pomoci maminky, k níž chodím na hodiny zpěvu.

A myslíte, že právě tato postava byla „nejpopulárnější“ i pro diváky?

Těžko říct, samotnou by mě to zajímalo. Osobně si myslím, že by diváci dali přednost třeba Eponině.

Co vás čeká v nejbližší době za práci?

Za pár dní zpívám mimo jiné i s Janou Musilovou na

Řečeno oficiálně jazykem pracovních smluv pracujete jako vedoucí stavby, neoficiálně jako kul-sák. V čem spočívá vaše práce?

Mám na starosti stavby na jevišti. I v tom se mnohé změnilo, všechno je mnohem náročnější, přibýly nové technologie i materiály, které umožňují budovat na jevišti skutečně obrovské a složité konstrukce. Například scénu pro muzikál Bidníci stavíme bez přehánění celý den. Obecně platí, že scény pro muzikál bývají složitější, na druhé straně hodně komplikovaná je i stavba scény pro Tři mušketýry.

Profesi kulísáka ale mnoho lidí vnímá jako něco podřadného, aniž by si uvědomili, že bez bezpečného zázemí to v divadle skutečně nejde...

I proto jsem rád, že tato cena vůbec existuje. Skutečně ne každý divák si uvědomuje, jak je důležité, aby vše bylo pro představení absolutně perfektně připravené, protože jinak by mohlo dojít k velmi vážným zraněním. Jak je důležité, aby fungovalo vše od prvního do posledního puntíku a mohl se tak v hledišti rozeznat ten veliký potlesk po úspěšné premiéře.

Chodíte do divadla i jako divák?

Velmi málo. Zamlada to bylo lepší, ale teď v osmapadesáti přiznávám, že bývám rád, když si od divadla trochu odpočinu.

Čtyřicet let děláte divadlo, ale na rozdíl od herců a dalších tvůrců zcela anonymně.

Nelitoval jste někdy, nechtěl jste odejít?
Zpočátku jsem odcházal tak desetkrát do týdne... Ale jsem rád, že jsem vydržel.

**HANA HOLIŠOVÁ:
POTKALY MĚ SAMÉ KRÁSNÉ ROLE**

Hlasy diváků vynesly Křídla Haně Holišové, která se v anketě stala nejoblíbenější herečkou sezony 2008/09. Křehká půvabná tmavovláška se už chystá na další roli v novém muzikálu Městského divadla Brno Zdenka Merty a Zory Jandové Nahá múza, který bude mít premiéru v roce 2010.

Na rozdíl od nejpůlárnějšího herce sezony 2008/09 Petra Štěpána vy jste letos

*Hana Kovářiková
a Lukáš Vlček*

**Andrea Kučerová,
Erik Pardus
a Jan Mazák**

benefičním koncertu Podepsáno srdcem za doprovodu Českého národního symfonického orchestru. Záznam koncertu by měl být vyslán o Vánocích v České televizi. A taky jsem začala zkoušet roli Magdaleny v novém muzikálu Zdenka Mertý a Zory Jandové Nahá múza, který má premiéru v únoru 2010.

Program slavnostního večera, při němž se Křídla udělovala, jasně naznačil, že o překvapení v Městském divadle Brno nemusí být nouze a že role se možná budou udělovat univerzálně bez ohledu na pohlaví... Jakou mužskou postavu byste si chtěla zahrát?

Nemám žádnou vysněnou ženskou roli, ale těch mužských rolí, které by mě lákaly, je mnoho. Vůbec mám pocit, že co se týká zajímavých hereckých příležitostí, jsou muži ve výhodě. Krásná herecká příležitost je podle mne role Kudykama v představení Kudykam, autorů Michala Horáčka a Petra Hapky, ale nepohrdla bych ani Darrylem z Čarodějek z Eastwicku.

PETR ŠTĚPÁN: PRO BULVÁR NEJSEM DOST SKANDÁLNÍ

Křídla pro nejoblíbenějšího herce Městského divadla Brno si za sezonu 2008/2009 odnesl Petr Štěpán. Nikoliv poprvé. Popularita mu ale pryč do hlavy nestoupne, na to je údajně už moc starý.

Křídla pro nejpobulárnějšího herce jste si neodnesl poprvé. Co pro vás zrovna toto ocenění znamená?

Pokaždé to pro mne bylo trochu překvápko, tento rok jakbysmet. Mám pocit, že jsem toho loni zas tak moc neodehrál. V každém případě je to velká radost, když se vaše práce někomu líbí.

Nezpychnete?

Myslím, že na to jsem už dost starej. **Popularita je jistě příjemná, ale má také své stinné stránky. Nebojíte se ztráty soukromí nebo útoků bulváru?** Nebojím, i když to není nic příjemného. Svoje obdobíčko jsem si s bulvárem

prožil, a stačilo. Myslím, že pro něj nejsem dost skandální.

Jak vy sám hodnotíte sezonu 2008/09? Na kterou z rolí vzpomínáte nejraději?

Ta sezona mě moc bavila pro rozmanitost práce, kterou jsem měl. Nejdřív Tři mušketýři, krásná činohra, pak Sněhurka, kde jsem se mohl účastnit příprav, velkomuzikál Bídnicí a pak Tři sestry, znovu krásná práce nad skvělým textem. Kdybych měl říct jednu roli, tak by to byl asi Javert v Bídnicích.

A myslíte, že právě tato postava byla „nejpopulárnější“ i pro diváky?

To vážně nedokážu posoudit. **Co vás čeká v nejbližší době za práci?**

Začaly zkoušky na Hello, Dolly!, která bude mít premiéru v únoru. A dál se nechám překvapit.

Program slavnostního večera, při němž se Křídla udělovala, jasně naznačil, že o překvapení v Městském divadle Brno nemusí být nouze a že role se možná budou udělovat univerzálně bez ohledu na pohlaví... Jakou ženskou postavu byste si chtěl zahrát?

Já bych to raději nechal na mých kolegyních, je jich u nás v souboru spousta, krásných a šikovných. Do ženských šatů se vážně nehnu, aby nám předplatitelé nezačali rušit abonmá.

STANISLAV MOŠA: DOBŘE DIVADLO BUDE MÍT DIVÁKA VĚČNĚ

Svá „křídla“ a energii čerpá z diváků, příznává režisér a ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša. Právě jemu a jeho režii Bídniců připadla i Křídla za nejlepší inscenaci v sezoně 2008/2009.

„Bídniců navíc můžete velmi snadno pokazit. Jsou obrovskou výzvou a stát před ní styly naší

**Erik Pardus
a Hana Holišová**

**Erik Pardus
a Hana Holišová**

práce snad konvenuje,“ prohlásil jste v médiích krátce před premiérou. Cítíte ocenění také jako satisfakci, máte jistotu, že jako režisér jste Bidníky skutečně nepokazili?

Zcela neskromně říkám, že jsem to nepokazil. Mám radost z toho, že především zahraniční diváci, kteří k nám přijíždějí a rekrutují se z řad kolegů působících v branži, jako scénografové, režiséři a další, říkají, že ta inscenace je lepší než v New Yorku nebo Londýně. Jsou to divadelníci, takže bych to nenadhodnocoval, ale vím, že naše inscenace v každém případě není horší. Těší mne to tím víc, protože to nesouvisí jen s mou režii, ale s tím, že v našem divadle jsou nyní takové realizačně-produkční podmínky, které umožňují připravit i tak náročné dílo, kde je například zcela originální verze scénografie či celá škála kostýmů, jichž je na čtyři sta kusů. Ale tím nejpodstatnějším je technicky řečeno personální vybavení celého souboru. Orchestrem počínaje, který je tento téměř operní part schopen zahrát na mimořádně skvělé úrovni, až po kolegy na jevišti. Obsadit tento muzikál v některých rolích dokonce několika-násobně je v repertoárovém divadle našeho typu věc na světě nebývalá. Všude se na to vypisují konkursy, komplikovaně se shánějí herci – a to, že my disponujeme takovým souborem, je úkaz.

Kdy si vlastně režisér řekne, že se mu inscenace povedla? Po úspěšné premiéře? Po dobrých kritikách? Nebo když přebírá nějakou cenu?

Ceny jsou to poslední. Mnohokrát jsem byl v životě svědkem, kdy je dostávali lidé, kteří si je nezasloužili, nebo to byl jen úradek nějakého uskupení, jehož členové se domluvili. To není samozřejmě případ Křidel, o nichž rozhodují výhradně hlasy diváků. Ale kdysi jsem měl tendenci poznávat strukturu obecnstva a jeho názory. Dokonce jsem nechal v roce 1994 udělat sociologický průzkum, abych zjistil, kdo k nám vlastně chodí. Po přečtení perfektně zpracovaných výsledků jsem však

nebyl o nic moudřejší. Zjistil jsem, že na konec rozumím jedinému diváku, a to nikdy ještě komplikovaně, a tím jsem já. Což trochu souvisí i s oním režiséřským úspěchem nebo neúspěchem. Po nedávné krásné přijaté premiéře Probuzení jara se mě ptali diváci, jestli jejich nadšení sdílím. Tak jsem popisoval, co všechno se na té premiéře, která byla senzační, ještě technicky i jinak nepovedlo. Ale to všechno jsou už jen moje oči, v nichž některé inscenace nemusejí být zcela dokonalé, a přitom se setkají s obrovským úspěchem. Na druhé straně jsou okamžiky, kdy jsou tvůrci nadšením bez sebe, ale nikomu se to nelíbí. Já mám zatím to štěstí, že pokud je spokojen můj divák, tedy já, bývá spokojeno i obecnstvo. A ona míra ztotožnění je poměrně velká.

Podle vašich slov se Bidníky hrají hlavně o lidské vášni – proč právě toto téma? Láska – ale i touha měnit svět – jsou to skutečně témata dneška, kdy jsou měřítkem všeho hlavně peníze a kdy spíš převažuje snaha uzavřít se v soukromí za vysokým plotem?

Myslím, že právě na bázi těch nejbídnějších poměrů člověku zůstává jako hlavní téma jeho existence právě něco, co můžeme nazývat vášní. Mezi narozením a smrtí neexistuje nic významnějšího než láska, což je právě jedna z podob vášně. Tou další je ale i nenávisť, zaujatost životním cílem... Tak, jak jsou generace za sebou v lineárním historickém životě lidstva, se vše opakuje. Každá generace si to, čemu já říkám vášně, užívá měrou vrchovatou. A měnit svět? Chovat se vsuktu aristokraticky? To je nádherná možnost právě pro ty nejbídnější...

Spočítal jste si už, jestli máte jako režisér na svém kontě víc muzikálů nebo ještě převažují klasické činohry?

Rozlišuji divadlo jen na dva žánry, a to divadlo dobré a nudné. Když se však ptáte, tak odhaduji, že ten poměr bude tak dvě třetiny činoherních režii na třetinu hudebních produkcí. Poměr hudby a mluveného slova je mi ale vlastně lhostejný. Možná proto, že si o lidské řeči myslím, že je taky hudbou. Není náho-

Milan Němec

**Erik Pardus,
Petr Štěpán
a Jan Mazák**

dou, že ta největší dramata se píšou ve verších. A verš není ničím jiným než nádherně rytmizovaným a melodickým jazykem. Pro mne je i činohra hudební událost.

A dá se říct, co raději režirujete a proč?

Je mi jedno, jestli to, co režírují, je opera, koncertní provedení nebo muzikál či činohra. Mám to štěstí, že už poměrně dlouhá léta si mohu vybírat, co budu dělat. Z těch zhruba 150 inscenací, které jsem režiroval, jsem jenom u dvou skřípal zuby, že je dělat nechci, ale byl jsem mladý a nemohl jsem jinak. Ta jedna měla nakonec na stovku repríz a byla docela úspěšná, ale tu druhou jsem raději zapomněl, protože i ta realizace trochu odpovídala mé nechtuti. Pokud člověk dělá něco s vnitřní nechtutí, musí to být na té práci poznat.

Bídníci, Evita, Probuzení jara, Hello, Dolly! – to, co „normálnímu“ divadlu vystačí na několik sezon, MdB „našlapalo“ bezmála do jednoho roku. A to ani nepřipomínám, co všechno už jste publiku nabídli. Je ještě kam jít dál? Prozradíte, co byste třeba rád ještě do moravské metropole přivezli?

Je spousta i jiných krásných muzikálů. Například mě velmi těší, že se u nás v divadle v roce 2010 odehraje česká premiéra muzikálu Mary Poppins. Máme před sebou i další velké tituly, které bych teď jen nerad kvůli konkurenci prozrazoval. Obecně se dá říct, že v Evropě se každoročně realizuje na sto premiér hudebních představení, pořád se něco píše v oblasti hudebního divadla, takže je nepřehledná spousta nádherných titulů, které leží před námi. Pokud se týká hudebních premiér, příznávám, že já mám jasno do konce roku 2012. Samozřejmě budeme nastudovávat i původní české produkce, například Muchovu epopej v pojetí režiséra a výtvarníka Šimona Cabana a skladatele Aleše Březiny, mám radost, že se po dvaceti letech s Jirkou Záchkem a Zdenkem Mertou vracíme k Ptákovinám podle Aristofanových Ptáků, na radě je i druhý díl mé trilogie se Zdenkem Mertou – tenkrát Očistec.

Nemáte strach, že se blíží chvíle, kdy zájem o muzikál přece jen opadne?

Nedávno jsem se vrátil z Londýna, kde se vždycky cítím jako v divadelním nebi, protože vycházejí z divadla pro tři tisíce diváků potkávat návštěvníky, kteří vycházejí z toho protějšího o dvou tisících sedadlech a vpravo a vlevo jsou další divadla, kde se hraje pro podobné počty diváků. Vedle sebe najdete operu, činohru, muzikály, i kouzelník má na jevišti vlastní show pro osmnáct set diváků... Nejsm falešný optimista, ale dobré divadlo bude mít svého diváka věčně. Protože kontakt živé bytosti s živou bytostí je nenahraditelný studijními médii.

Všude se skloňuje slovo krize, lidé se bojí o práci, šetří. Pozorujete to i v divadle? Snížila se návštěvnost?

Zatím ne. A když říkám, že zatím, tak doufám, že se toho ani nedočkáme.

Pokolikáté jste už Křídla získal a za co?

Jejda, to nevím. Tak tady v kanceláři mám jedna, dvě, doma vím asi o pěti... takže tak nějak.

Co pro vás Křídla znamenají?

Nevnímám je jen jako ocenění mé osoby. Režisér si ce určuje spousta věcí, ale vždy to přijímám jako výraz úcty k práci všech kolegů, kteří se na tvorbě inscenace podíleli, a to nejen na jevišti. Jak člověk dbá na to, aby, co bylo vyrobeno, bylo také správně užito, tak to, aby se ti, kteří dílo nastudovali, setkali s úspěšnou odezvou obecnosti, je pro mne ještě větší zodpovědnost, než jen ten titul nepokazit.

Co vám dává křídla?

Sedávám tady někdy večer, když diváci přicházejí do divadla, mám možnost být mezi nimi v nabitém sálu a vnímat jejich reakce a zaujetí. Takže když je mi někdy jinde nějak ouzko, tak si vzpomenu na to, že ten život má právě skrz toto divadelní činění svůj hluboký smysl.

*Jiřina Kubešová,
foto JEF Kratochvil a Marie Bradová*

**Stanislav Moša
a Jan Mazák**

KATEŘINA KREJČOVÁ

V OSLNĚNÍ

KATEŘINA KREJČOVÁ HRAJE, ZPÍVÁ, TANČÍ A K TOMU JEŠTĚ ORIENTÁLNÍ TANEC

K rozhovoru s Kateřinou Krejčovou bych potřeboval dvakrát více místa, protože není „jen“ skvělou muzikálovou herečkou, nýbrž také špičkovou tanečnicí orientálního tance. Své pohybové schopnosti a dovednosti využívá například při ztvárnění postavy Anny v muzikálu *Probuzení jara*. „Mám dvě nejkrásnější zaměstnání - zpívám v divadle a učím orientální tanec. Pracuji téměř permanentně, a když mám chvíli volno, tak přemýšlím, jak dvě milované práce skloubit dohromady,“ říká s úsměvem. Až na jejích internetových stránkách jsem si přečetl, že v polovině června 2009 získala první místo na prestižní celosvětové soutěži orientálních tanečnic v Káhíře - jako první Češka -

a o týden později si vytančila první místo profesionálních tanečnic toho žánru v Berlíně. Kateřina je krásná jako všechny herečky tohoto divadla, má modré oči a moc hezky se směje. Zapomněl jsem se zeptat, jak to dělá s muži, kteří touží po její blízkosti, musí jich být hodně. Ale to necht' zůstane jejím tajemstvím... Povidáme si večer v divadelním sklípku před představením *Bídníků*, kde Kateřina hraje a zpívá dospělou Cosettu, když kolem nás prochází malá Cosette v typickém čepci. „Taky jsem byla malou Cosettkou,“ reaguje herečka.

Kde a kdy?

V roce 1992, když mi bylo devět, jsem vyhrála konkurs, přihlásila mě maminka. Bydlela jsem tehdy s rodiči doma v Praze, tam jsem se taky narodila. Vystupování na jevišti Divadla na Vinohradech s takovými lidmi jako Jan Ježek, Lucie Bílá, Helena Vondráčková, Jiří Korn a Karel Černocho na mě udělalo velký dojem. Všechno jsem tenkrát viděla svýma dětskýma očima a vnímala to několikanásobně silněji, dodnes si vybavuji některé pocity a situace. Už tehdy jsem si říkala, že bych něco takového mohla dělat. V pražských Bídnících jsem se také setkala s Janou Musilovou, po letech spolu hrajeme na zdejších jevišti.

Kdybyste nevyhrála mezi desítkami uchazeček onen konkurs, nebo kdyby vás maminka tehdy vůbec nepřihlásila, dělala byste dnes divadlo?

Kdoví, možná ne. Ale zpívat jsem chtěla, vždy mě muzikály bavily, takže asi bych si k tomu nějakou cestičku našla.

Jestli dovolíte, namísto otázky zhuštím část vašeho curriculum vitae, aby zbylo místo na orientální tanec. Maminka, vaše dobrá víla, vás dala na tanec v pěti letech, učila jste se v přípravce při Národním divadle v Praze, od dětství jste rovněž zpívala. Dva roky jste strávila na Státní taneční konzervatoři Praha, pak jste studovala na Hudebním gymnáziu Jana Nerudy na Žižkově, po maturitě, k níž patřil i absolventský pěvecký koncert, vás vzali v Brně na

S Dušanem Wierkem, Zuzanou Maurery a Stanislavem Mošou při děkovačce muzikálu *Carodějky z Eastwicku*

JAMU, obor muzikálové herectví. Absolvovala jste v roce 2007, ve čtvrtém ročníku jste konkursem získala ve zdejších divadle roli Jennifer v *Čarodějkách z Eastwicku*. Ve zdejších angažmá jste od ledna 2008. A teď rekněte, jak se vám rejdí po jevišti Hudební scény v roli Anny při *Probuzení jara*?

Báječně. Těším se na každé představení. Nejvíce mě asi baví naše společná píseň Totální shit, což je úplně ukázkový protest-song a v celé hře je vyvrcholením střetu mezi námi dospívajícími a mezi dospělými. Je to úžasný muzikál, nádherná hudba, celkové pojetí, i příběh je velmi silný. S ničím takovým jsem se ještě nesetkala. Každé představení mě dojmá. Myslela jsem, že pláč s premiérou odejde, neodešel. Asi bych ani neměla přiznávat, že na každém představení brečím...

Ale já jsem na vás asi z páté řady nic neviděl...

To je docela možné, protože na pohřbu Morice klečímě všichni vzadu, tak to asi není vidět, a když se pak vracíme na svoje místa, už jsme ve tmě.

Jak tedy vnímáte celý příběh?

Je ostře zasazen do konkrétní prudrnější doby, není to současnost. V mnoha ohledech je ale velmi aktuální, protože situace, které se v něm odehrávají, můžeme prožít i dnes. Věřím, že na diváky můžou některé scény působit možná až hodně depresivně. Určitě jsou v hledišti ženy, které třeba tatínek v dětství obtěžoval. Říkaly mně holky, které sedí za námi na jevišti jako divačky, že občas kouknou do hlediště a vidí třeba paní, která vůbec nezvládá dívat se na postavu Marty při zpěvu písně o tom, jak ji tatínek znásilňuje, obtěžuje. Jiná divačka se ani nemohla dívat, zakrývala si obličej. Řekla bych, je to taková trošku očista, dotkneme se tam všeho možného. Nikdy jsem takový druh muzikálu nedělala, myslím si, že můžeme mluvit dokonce o novátorském přístupu autora. Na rozdíl od klasického muzikálu je totiž příběh jeho hlavní součástí, je to v podstatě takový dramatický opus podle předlohy Franka Wedekinda a hudba úžasně dokresluje celý děj. Opravdu moc se mi líbí texty, ráda bych za ně poděkovala překladateli panu Jiřímu Jorskovi. Na *Probuzení jara* se bylo podívat už mnoho mých známých a všichni byli nadšeni. Řekla bych, že celý muzikál je zároveň i takovou katarzí.

Vy se na diváky nekoukáte?

Podívám se jen při rozsvíceném hledišti na začátku, pak jsou vidět jen přední řady. Já se ale nedívám, rozptylovalo by mě to. Sleduji představení, všechny postavy na jevišti jsou zároveň diváky.

A co tedy role Anny, jaká je?

Probuzení jara je takový týmový muzikál, stojí na nás všech, jsme jeho součástí od začátku do konce. Anna je dospívající dívka, která, stejně jako její kamarádky, pohrdá dospělými a má chuť bojovat za lepší svět. Musím se ale přiznat, že s některými

S Petrem Gazdíkem v muzikálu *Bídníci*, režie: Stanislav Moša

slovy, které jako Anna říkám, vnitřně nesouhlasím. Přece jen už jsem dospělá a dívám se na to všechno jinak. Nicméně je zajímavé sledovat i ten střet dvou světů ve mně samotné.

Když vynechám vaše role ve studiu Marta v rámci studia JAMU, dětské baletní role ve Stavovském divadle a později účinkování v br-

S Jakubem Uličníkem v muzikálu *Čarodějky z Eastwicku*, režie: Stanislav Moša

něnské Polárce, shledávám, že v činohře moc nehrajete...

V Městském divadle Brno jsem zatím obsazená nebyla. Činohra by mě určitě bavila, ale muzikál je muzikál, mám ráda zpívání a tanec.

Budu opět sumarizovat: v Městském divadle Brno jste vytvořila kromě Jennifer také Aloisii Weber v muzikálu Mozart!, Katku v Markétě Lazarové, schovanku v Mam'zelle Nitouche, tančíte v muzikálech Peklo, Balada o lásce a v Evitě, kde také hrajete a zpíváte roli Ermindy. Vynechal jsem roli Cosetty, určitě k ní máte zvláštní vztah.

Bídnicí jsou nejkrásnější muzikál, který znám. Ke Cosettě se nostalgicky vracím po 17 letech od pražského uvádění a opět zpívám po boku Jana Ježka v roli Jeana Valjeana. Za Cosettu jsem velmi vděčná, je to krásná role, moc jsem ji chtěla dělat, jsem ráda, že se mi to v Městském divadle splnilo.

Jako pražskou rodačku žijící šest let v Brně - netáhne vás něco zpátky?

Ráda bych se vrátila domů k rodině, ale to bohužel zatím nejde a vlastně ani nevím, jak to bude do budoucna. Doma jsem teď v Brně, mám to tady ráda. Do Prahy bych se mohla vrátit, vyučovala bych tam orientální tanec, už mě párkrát přemlouvali, ale já jsem nechtěla, protože mě tady drží divadlo. A práci v muzikálech bych tam asi nesehnala. V Praze platí jiná pravidla, musela bych být více mediálně známá. Jsem hrozně šťastná, že můžu dělat muzikál v Brně, v tomto divadle. Tady se dělají krásné tituly. Kde jinde bych mohla dělat Probuzení jara tři roky po broadwayském uvedení? Jen málo divadel má takové možnosti a my tady máme dokonce samostatnou hudební scénu, není to úžasné?

Jak jste se dostala k orientálnímu tanci? A vůbec, jak se díváte na orient, na islám?

Po konzervatoři se mi začalo stýskat po pohybu, tak jsem zkoušela orientální tanec. Dnes už to bude přibližně devět let. Jsem vlastně moc ráda, že jsem taneční konzervatoř nakonec nedostudovala, protože jinak bych se k orientu nedostala. Nejprve jsem

se začínala vzdělávat v Praze, poté v zahraničí a posledních pár let jezdím do Káhiry, kde vyučuje mnoho mých tanečních učitelů, specializují se na egyptský styl. Možná vás to překvapí, ale jeden z mých hlavních učitelů je muž. Kulturu Orientu mám ráda, ale arabský svět nevnímám nijak pozitivně. Líbí se mi sice tamější přístup k rodině a rodinná soudržnost, Arabové jsou přátelští lidé, ale celkový přístup k Evropankám je velmi povrchní. Je vlastně zvláštní, že v takovém světě vznikl orientální tanec, nemyslíte? Na jednu stranu jsou zde ženy zahalené a na druhé tančí orientální tanec s odhaleným bříškem. Nicméně v současné době tento typ tance baví ženy na celém světě, nejen ty orientální. Je to krásné a velmi náročné umění.

Mohla byste orientální tanec stručně charakterizovat?

Tanec musí vždy vycházet z hudby. Záleží na tom, jaký styl tančíte. Z folklorních tanců vznikl postupem času klasický styl, který je velmi ovlivněn baletem. Mnoho pohybů vychází od pánve, proto se tento tanec zapsal do povědomí jako bříšni. Používají se i různé vlnivé pohyby, kroužky a i takzvané shimmy neboli třas, který je pro orientální tanec tak charakteristický. Proto ho také netančí příliš štíhlé dívky, sluší ženám, které mají plné tvary.

V republice jste považována za jednu z nejlepších profesionálních orientálních tanečnic. Řekněte, co všechno vlastně v tomto oboru děláte?

V Brně vedu pravidelné kurzy pro veřejnost, působím jako hlavní lektorka v Centru Tance a připravuji taneční vystoupení pro skupinu lektorek. Přes víkendy učím například v Praze nebo Plzni, jezdím i do zahraničí a také sama vystupuji - na různých soukromých akcích i na orientálních show.

Když jste šla na JAMU, uvažovala jste o angažmá v Městském divadle Brno?

Tehdy jsem o tom nepřemýšlela, věnovala jsem se studiu. Při škole jsem vyučovala orientální tanec, takže práci jsem měla. Když pak ale přišla nabídka účinkování v Carodějkách z Eastwicku, neváhala jsem.

Jan Trojan, foto jeř Kratochvil

Se Svetlanou Slovákovou a Johanou Gazdikovou v muzikálu Probuzení jara, režie: Stanislav Moša

HELLO, DOLLY!

Příběh vdovy Dolly Leviové, „ženy, která dovede vše zařídít“, nabručeného kupce z Yonkers Horáce Vandergeldera, jeho příručních Kornelia a Barnabáše, kloboučnice Ireny Molloyové a její pomocnice Minnie (a taky trochu Horácovy neteře Ermengardy a jejího nápadníka Ambrosia Kempera) není příliš složitý. O to složitější je jeho geneze, neboť námět muzikálu skladatele Jerryho Hermana a libretisty Michaela Stewarta je téměř o sto třicet let starší, než *Hello, Dolly!* samotná. Řečeno větou rozvitou s přesnou datací – *Hello, Dolly!* (1964) je muzikálovou adaptací veleúspěšné komedie Thorntona Wildera *Dohazovačka* (1955), která je adaptací jeho vlastní, podstatně méně úspěšné hry *Obchodník z Yonkers* (1938), která je adaptací klasické vídeňské frašky Johanna Nepomuka Nestroye *A jde se řádit* (1842), jejíž předlohou byla anglická jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře strávený den* (1835)...a už toho nechme!

(Aspoň do závorky dodejme, že Nestroyova fraška doslova uhranula dvěma velkými českými ko-

zlatou desku a do dvou let ji nahrálo okolo dvou set dalších interpretů včetně tehdejšího semaforického trumpetisty a zpěváka Jiřího Jelínka. (...). Na rozdíl od titulní písně neměl samotný muzikál žádný raketový start: na poslední chvíli se ještě leccos změnilo, přibyla čtyři nová hudební čísla a Ethel Mermanová, pro niž Herman hlavní roli psal, ji odřekla kvůli jiné práci. Po premiéře v newyorském St. James Theatre (16. 1. 1964) se ale představení přes dílčí výhrady některých kritiků rychle rozžilo; podle Waltera Kerra bylo „nejlepší podobou čisté muzikálové komedie, jakou kdy viděl od své první návštěvy minstrel show“. Jako *Dolly* se vystřídal mj. Astairova taneční partnerka Ginger Rogersová, Pearl Baileyová (v celočernošském obsazení!) a v roce 1970 konečně i jednašedesátiletá Mermanová. To už se rok promítal i stejnojmenný film režiséra Gena Kellyho (s Barbrou Streisandovou, Walterem Matthauem i Armstrongem) a inscenace – možná i s touto pomocí – špěla ke svým úctyhodným 2844 představením. “Dodnes si tak *Hello, Dolly!* drží 13. místo v tabulce nejúspěšnějších broadwayských muzikálů všech dob.

My jen doplníme, že od své české premiéry v Hudebním divadle Karlín v roce 1966 „Dollyna“ zdomácněla i u nás a že naše uvedení je už dvaadvacátým(!) na českých jevištích. Do Městského divadla však paní Dolly Leviová vstupuje poprvé. Popřejme jí, ať se jí u nás líbí a ať mohou platit slova ústřední písně o tom, že *Dolly* už u nás navždy zůstává.

Hello, Dolly! bude uvedena v MdB v překladu Iva Osolobě a Alexandra Kozáka, režii a choreografii Gustava Skály (vrací se k tomuto titulu již potřetí!), scéně Martina Černého a kostýmech Romana Šolce. Dirigenty a autory hudebního nastudování jsou Dan Kalousek a Jiří Petrdlík, dramaturgy Ondřej Šrámek a Jan Šotkovský. V hlavních rolích se představí Alena Antalová nebo Ivana Vaňková (Dolly), Igor Ondříček nebo Petr Štěpán (Vandergelder), Lenka Janíková nebo Ivana Skálová (Irena), Mária Lalková nebo Tereza Martinková (Minnie), Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina (Kornelius) a Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný (Barnabáš). Premiéra se odehraje 6. února na Hudební scéně Městského divadla.

-jš-

PŘIPRAVUJEME

mikům – Jiřímu Voskovi a Janu Werichovi. Vytvořili celkem tři její adaptace – v roce 1929 pod názvem *...si pořádně zařídít*, v roce 1938 coby *Hlavu proti Mihulí* a v roce 1961 už sám Werich námět ještě jednou přepracoval pod názvem *Teta z Bruselu*. Na začátku 80. let pak sáhl po Nestroyovi i u nás předobře známý dramatik Tom Stoppard a vyšil na jeho osnově výtečnou komedii s názvem *Na flámu* – měla nedávno svou českou premiéru v pražském DISKu.)

Co se týče osudů muzikálu samotného, dejme na chvíli slovo expertovi z nejpovolanějších, hudebnímu publicistovi Jiřímu Černému: „Ještě před broadwayskou premiérou muzikálu *Hello, Dolly!* se díky chrapláku Louise Armstronga a gramofonové desce rozléta po světě titulní píseň. Získala potom dvě Grammy (píseň roku 1964, vokální interpretace), čtyřašedesátiletý král jazzu za ni získal svou první

VZP – jistota pro každého

- garantujeme vám úhradu i nejnákladnější zdravotní péče
- zajistíme vám zdarma Elektronickou zdravotní knížku v systému IZIP
- nabídneme vám kvalitní zdravotní péči u lékařů zapojených do programu AKORD
- můžete využít více než 200 přepážkových pracovišť

 VZP
POJIŠŤOVNA NA CELÝ ŽIVOT

infolinka: 844 117 777
www.vzp.cz

Thomas Bernhard: SÍLA ZVYKU

Děj hry novodobého rakouského klasika, v posledním desetiletí často hraného a čteného i u nás, se odehrává v maringotce církovského ředitele Caribaldina. Ten si kdysi dávno vymyslel, že navčíví se svými zaměstnanci ve volném čase Schubertův smyčcový kvintet Pstruh. A tak se už dvaadvacet let snaží přinutit Zonglera, Krotitele, Vnučku a Klauana, kteří nemají k hudbě žádný vztah, aby se naučili hrát na klavír, housle, violu a basu...

Síla zvyku je u touze po absolutní dokonalosti, která je však v neslučitelném rozporu s banálností, všedností a ponižující realitou. Hra má svou komiku blízko k frašce a variováním opakování různých situací i ke klaunádě či filmové grotesce. Protagonistou tohoto absurdního divadla, podobně jako i v jiných Bernhardových hrách, je dominantní mužská postava, jemuž se jeho megalomanská a tedy nenaplnitelná touha po dokonalosti stává krutou i směšnou posedlostí, s níž tyraničuje a deprimuje své okolí a nakonec i sebe.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Barbora Jelenová, Igor Ondříček, Michal Isteník.

Yasmina Reza: KUMŠT

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepřilíš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostliným názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Láznovského Obraz, v Německu Kunst, v Polsku Sztuka, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech Kumšt. Obdržela za ni prestižní Molièrovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla.

HRAJEME

Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její *Tři verze života*), ale triumfálnímu úspěchu Kumštu a zároveň jeho účinně jednoduchosti se už nepřiblíží. Není divu. Ta hra má takřka geniální východzí situaci – tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí nához na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskuzi, je-li tato koupě výrazem vytríbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitností, pöz a drobných lží Reza jako žena podnikla. A jak svrchované vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlik nebo Patrik Bořecký.

Alexandr Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otčenášek:

TŘI MUSKETÝŘI

Nejnovější dramatičtace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských musketýrů, statečný Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů – Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost musketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům či vtipě nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři musketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V musketýrské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomanutelných hrdinů, kteří se díky morálním vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatičtace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohém překvapivě!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Pavla Vítázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vítázek, Zdeněk Bureš, Robert Jicha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Mária Lalková a další.

Carlo Goldoni: SLUHA DVOU PÁNŮ

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.

Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Petra Jungmanová, Ladislav Kolář, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevečný.

Georges Feydeau: BROUK V HLAVĚ

Nejhranější hra francouzského dramatika Georsese Feydeaua, rozpustila fraška Brouk v hlavě, patří nejen k vrcholům tvorby samotného autora, ale je zároveň shrnutím všeho, co francouzské divadlo od doby Molièrovou tvorby dosáhlo. V tomto povedeném kousku není o zábavě nouze: námětem hry je věc velice choulostivá - manželské selhání. S ironií, vtipem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v hodinovém hotýlku U galantní kočkovy, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelné vystavěných humorných situací a skvostných paprů. Mimořádné temperamentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru Městského divadla Brno drží už třináct let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie, úprava a choreografie: Gustav Skála

Hrají: Jiří Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Erik Pardus, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Josef Jurásek, Karel Mišurek, Mária Lalková nebo Markéta Sedláčková, Robert Jicha nebo Tomáš Sagher, Zdeněk Junák, Eva Gorčicová, Marcela Dürrová, Jan Kučera a další.

Tennessee Williams:

KOČKA NA ROZPALÉNĚ PLECHOVĚ STRĚŠE

Mimořádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století a jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ovněnčený prestižní Pulitzerovou cenou) jistě netřeba zvláště představovat. Stačí jen připomenout škálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry. Podtitul „Kočky“ by mohl znít „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém Jihu, slaví své pětadesáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě sýna Bricka, který se osaměle utpíje ve svém pokoji. Navíc „latka Pollitt“ dostává jeden nečekaně velké dárek navíc: jeho podezření, že má rakovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pítva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kořeněná navíc nastávajícím bojem o případnou pozůstalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Břišťanská, Lukáš Hejlik, Pavla Vítázková, Jana Gazdliková, Zdeněk Junák, Karel Mišurek, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Anton Pavlovič Čechov: TŘI SESTRY

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběhu sester Prozorových Olgy, Iriny, Maši a jejich bratra Andreje, které osud zavalí do malého provinčního městečka, Čechov sugestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožít své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smíruje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbachina, neradostný je Mašinin rodinný život. Tyto matně „krásné duše“ samy sebe zošklivují drásavou výtulkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stěsích a trznivě bezmocnosti Čechov dokáže umělecko zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchou děj gradující až k napětí blížící se katastrofy ramicí vnitřní konfliktu psychologicky zpracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domněnými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrizmus. Jednotlivé detaily, výroky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádně zevšobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury. *Režie:* Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slovákova, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jeliníková.

ČINOHERNÍ SCÉNA

3.1.	neděle	Francis Veber	
18.00		Blbec k večeři	A1
4.1.	pondělí	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	E2
5.1.	úterý	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	AB3
6.1.	středa	Francis Veber	
		Blbec k večeři	A4
7.1.	čtvrtek	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Betlém	A5
8.1.	pátek	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Betlém	AB6
9.1.	sobota	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Betlém	E7
10.1.	neděle	Thomas Bernhard	
19.30		Síla zvyku	AB1
11.1.	pondělí	Thomas Bernhard	
19.30		Síla zvyku	C2
12.1.	úterý	Thomas Bernhard	
19.30		Síla zvyku	PP1
13.1.	středa	Yasmina Reza	
18.00		Kumšt	C4
14.1.	čtvrtek	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Betlém	AB5
15.1.	pátek	V. Čejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Betlém	A6
16.1.	sobota	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	D
17.1.	neděle	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
18.1.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
18.00		Tři mušketyři	
19.1.	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
18.00		Tři mušketyři	
20.1.	středa	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	zakoupeno
21.1.	čtvrtek	Koncertní představení	
19.30		The Stars of Musical	C5
22.1.	pátek	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	AB6
23.1.	sobota	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
24.1.	neděle	Georges Feydeau	
15.00		Brouk v hlavě	A2010
24.1.	neděle	Georges Feydeau	
19.30		Brouk v hlavě	M2010
25.1.	pondělí	William Shakespeare	
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	R2010
26.1.	úterý	William Shakespeare	
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
27.1.	středa	William Shakespeare	
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
28.1.	čtvrtek	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpalené plechové střeše	
29.1.	pátek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
30.1.	sobota	A. P. Čechov benefiční představení Pavla Kunerta	
19.30		Tři sestry	
31.1.	neděle	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpalené plechové střeše	

HUDEBNÍ SCÉNA

3.1.	neděle	Tříkrálový koncert	
16.00		Michael Kunze, Sylvester Levay	
4.1.	pondělí	Mozart!	
19.30		Michael Kunze, Sylvester Levay	A2/AB2
5.1.	úterý	Mozart!	
19.30		Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
7.1.	čtvrtek	Les Misérables (Bidníci)	
19.30		Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	zakoupeno
8.1.	pátek	Les Misérables (Bidníci)	
19.00		Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
9.1.	sobota	Les Misérables (Bidníci)	
15.00		Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
9.1.	sobota	Les Misérables (Bidníci)	
19.30		Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
10.1.	neděle	Les Misérables (Bidníci)	
18.00		Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
11.1.	pondělí	Les Misérables (Bidníci)	
19.30		S. Sater, D. Šeik	
13.1.	středa	Probuzení jara	
19.30		S. Sater, D. Šeik	A4/AB4
14.1.	čtvrtek	Probuzení jara	
19.30		S. Sater, D. Šeik	
15.1.	pátek	Probuzení jara	
18.00		A. L. Webber, T. Rice	
16.1.	sobota	Evita	
19.30		A. L. Webber, T. Rice	
17.1.	neděle	Evita	
19.30		A. L. Webber, T. Rice	
18.1.	pondělí	Evita	
19.30		Jerry Herman, Michael Stewart	veř. generálka
28.1.	čtvrtek	Hello, Dolly!	
14.00		Jerry Herman, Michael Stewart	C4
28.1.	čtvrtek	Hello, Dolly!	
19.30		Jerry Herman, Michael Stewart	
31.1.	neděle	Hello, Dolly!	
19.30			

*Vojtěch Blahuta, Ondřej Bábor
a Ivana Skálová
v muzikálu Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša*

ZÁJEZDY: 13. ledna hostuje MdB s komedií Charleyova teta ve Skutči, 17. 1. s muzikálem My Fair Lady (ze Zelníaku) v brněnském Janáčkově divadle a 29. v Kolíně, 22. ledna uvádí MdB muzikál Jesus Christ Superstar v Hradci Králové.

ČINOHERNÍ SCÉNA

3.2.	středa	Yasmina Reza Kumšt	P18
4.2.	čtvrtek	Francis Veber Blbec k večeri	
5.2.	pátek	Francis Veber Blbec k večeri	
12.2.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	veřejná generálka
12.2.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	E5
13.2.	sobota	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	premiéra, P
14.2.	neděle	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	premiéra
15.2.	pondělí	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	A1
16.2.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	A2
17.2.	středa	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	A3
18.2.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	C4
19.2.	pátek	Francis Veber Blbec k večeri	zakoupeno
20.2.	sobota	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
21.2.	neděle	Francis Veber Blbec k večeri	E7
22.2.	pondělí	Francis Veber Blbec k večeri	AB1
23.2.	úterý	Francis Veber Blbec k večeri	C2
24.2.	středa	Brandon Thomas Charleyova teta	
25.2.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	A4
26.2.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	A5
27.2.	sobota	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	A6
28.2.	neděle	Zdeněk Merta, Zora Jandová Nahá múza	D

Zdeněk Merta, Zora Jandová

NAHÁ MÚZA

šansonový muzikál / světová premiéra

V meziválečné Paříži se scházejí umělci z celého světa, město žije uměním, ale nenápadně se mezi bohému a smetánku ukrádá i hrozba druhé světové války. Městem zní hlasy kamelotů a umělci hledají v barech a kabaretech své múzy. Jednou z nich se stává i mladá tanečnice Magdaléna, která zasáhne do života hned dvou mužů. Frederik a Marian byli přátelé, než potkali tuto tajemnou, talentovanou a okouzlivou ženu. Osudy postav se zamotávají, hrdinové hledají své místo na zemi, pokoušejí se jít za splněním svých snů. Autorský muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové rozehrává příběh o lásce, o umění a o hledání sebe sama v rychlých střízích, retrospektivních vzpomínkových výjevech a vizuálně působivých obrazech. V romantickém příběhu se značnou dávkou sarkasmu a nadhledu ožívají obrazy, barvy a konečně i opravdová Múza připravená políbit svého umělce.

Režie: Šimon Caban

Hrají: Hana Holířová nebo Svetlana Slováciová, Jan Apolenář nebo Martin Havelka, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Zora Jandová, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák, Soňa Jányová nebo Pavla Vítázková a další.

HUDEBNÍ SCÉNA

1.2.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	A1/AB1
2.2.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	A2/AB2
3.2.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	A3/AB3
4.2.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	A4/AB4
5.2.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	A5/AB5
6.2.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	premiéra, P
7.2.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	D/E7
8.2.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	
9.2.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	C2/E2
10.2.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	
11.2.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart Hello, Dolly!	
14.2.	neděle	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicku	
15.2.	pondělí	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicku	
16.2.	úterý	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicku	
17.2.	středa	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicku	
22.2.	pondělí	S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	
23.2.	úterý	S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	
24.2.	středa	S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	
25.2.	čtvrtek	A. L. Webber, T. Rice Evita	A2010/M2010
26.2.	pátek	A. L. Webber, T. Rice Evita	R2010/X2010
27.2.	sobota	A. L. Webber, T. Rice Evita	Z2010/T2010

**Erik Pardus,
Lukáš Hejlík
v komedii
Blbec k večeri,
režie: Zdeněk Černín**

ZÁJEZDY: 25. února hostuje MdB s komedií Sluha dvou pánů v Bratislavě.

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

Muzikál Mozart! pochází z pera nejspěšnějšího libretisty kontinentální Evropy Michaela Kunzeho, který je českým rodákem, a amerického skladatele Sylvestera Levaye. Ve světové premiéře jej v roce 1999 uvedly Spojené scéný Vídeňské, aby ho pak dále s úspěchem hráli např. i v Hamburku, Budapešti, Tokiu... Jde nejen o biografický příběh slavného skladatele, nýbrž boj génia s průměrností, o jeho střet se společností, o jeho snaze osvobodit se z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce, Leopolda Mozarta, a stát se nezávislým tvůrcem. Jakožto umělecký založený člověk se slává snadným terčem pomluvy, líči i lákadlem k intrikám. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý genius, záračné „porcelánové dítě“, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti člověku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní, pere se

(Spring Awakening) mělo off-broadwayskou premiéru v červenci roku 2006 v New Yorku, aby už od 10. prosince téhož roku putovalo přímo na Broadway, do divadla Eugena O'Neill. Dilo získalo 11 nominací na prestižní ocenění TONY, z nichž dostalo 8 za nejlepší muzikál, režii, hudbu, hlavního protagonistu aj. *„Jednou za generaci, máme-li štěstí, se neočekávaně objeví nový muzikál, který vše změní. To je to vzrušující na úspěchu uvedení Prochnutí jara“* (New York Observer).

Režie: Stanislav Moša

Hraji: Jiří Mach nebo Ondřej Bábtor, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Jan Jackuliak nebo Jakub Uličník, Milan Němec nebo Zdeněk Junák, Radek Novotný nebo Vladimír Rezáč, Jakub Przebinda nebo Lukáš Vlček nebo Robert Rozsochatecký, Tomáš Novotný nebo Viktor Poláček nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova nebo Ivana Skálová, Irena Konvalinová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Marta Prokopová, Kateřina Krejčová nebo Klára Štátná, Soňa Jányová nebo Tereza Martinková, Hana Holíšová nebo Michaela Horká a další.
Vhodné pro mládež od patnácti let.

HRAJEME

o svou svobodu. V České republice pak jde o vůbec první nastudování a uvedení jednoho z titulu dnes světově proslulé autorské dvojice Kunze - Levay.

Režie: Stano Slovák

Hraji: Aleš Slanina nebo Dušan Vítáček, Jan Ježek nebo Michal Šebek, Marta Prokopová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Jiří Mach, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Lenka Bartolšicová nebo Monika Havlíčková, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Kateřina Krejčová nebo Lucie Šauerová, Tereza Martinková nebo Svetlana Slovákova, Eva Jedličková nebo Andrea Brézinová, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Petra Kocmanová nebo Květoslava Ondráková, Milan Němec nebo Jakub Przebinda a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešním dnům uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadwayi v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Praha (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepším smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emoionalitu a literární kvalitu a nechal je přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komická dvojice majitelů hospody Thénardierových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, jíž se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávistí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Účinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Marta Prokopová, Jakub Uličník nebo Dušan Vítáček nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová a další.

Steven Sater, Duncan Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století na motivy románu Franka Wedekinda v adaptaci Stevena Satera a Duncana Sheika nabývá naprosto současného charakteru a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, navíc, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměstství - to vše, včetně sexuality a prvních erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. Probuzení jara

A. L. Webber, T. Rice: **EVITA**

Po světovém úspěchu muzikálu Jesus Christ Superstar se oba autoři pustili do muzikálového zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Evita je manželka diktátora Juana Peróna, první dáma Argentiny v letech 1946–1953 a obdivovaná davy. Proti Evě a Perónovi stojí cynický levíček Che (Che Guevara) jako chór o jednom hlasi, jehož extravagantní dramatickou podobu vytvořil režisér světové premiéry v Prince Edward Theatre v Londýně roku 1978 Američan Harold Prince. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly - soft-rock, příjemně ozvláštěný španělskými prvky a ten mistrně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem. Po dělech Jesus Christ Superstar a Josef a Josef je užitý známy pestrobarevný plášť (obojí v režii Stanislava Moši) uvedeme na Hudební scéně také Evitu opět v překladu Michaela Prostějovského jako v pořadí již třetí dílo této snad nejspěšnější světové autorské muzikálové dvojice.

Režie: Pavel Fieber

Účinkují: Radka Coufalová nebo Hana Holíšová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Igor Ondříček nebo Karel Škarka, Robert Jicha nebo Jiří Mach nebo Radek Novotný a další.

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

výpravny muzikál

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního - muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly! Dilo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera „Dohazovačka“, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye „A jde se řádit“, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda „Dobře stravený den“ (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky snátek na newyorském předměstí - dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale slágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nemrtnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbour Streisandovou a Walthem Matthauem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hraji: Alena Antolová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prošková, Jakub Janský, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

Jana Gazdíková,
Lumír Peňáz,
foto: Karol Halánek

PROBUZENÍ JARA SI PROŽIVÁ KAŽDÁ GENERACE

Muzikál Probuzení jara inspirovaný dílem Franka Wedekinda po listopadové premiéře sklízí potlesk diváků i ocenění kritiky. Poprvé se však příběh o lásce dospívajících ve světě falešné měšťácké morálky objevil na jevišti tehdejšího Divadla bratří Mrštíků v původní Wedekindově hře už před více než třiceti lety. Herečka Jana Gazdíková, která tehdy ztvárnila roli Wendly, na inscenaci vzpomíná dodnes. A může i porovnávat.

V roce 1968 vás režisér Milan Pásek obsadil ve své inscenaci Probuzení jara Franka Wedekinda do role Wendly. Jaká to byla práce?

Role Wendly v Procitání jara byla mojí první v tomto divadle, avšak nezapomenutelná je pro mne nejen proto. Vzpomínám na Melchiora Lumíra Peňáze,

Morice Jaroslava Kuneše – dva výborné kolegy. Hráli jsme mládež té doby a divili se její nevědomosti... Naše jevištní dekorace byla navržena jako obří fotografie „dnešní šťastné mládeže“! Představení jsme hráli na točně, což byl technologický přepych.

Asi ne všechny postavy, které herec na jevišti ztvárnil, mu nějakým způsobem zůstanou pod kůží. Byl to třeba pro vás případ Wendly, oslovila vás nějak víc a čím?

Je zvláštní, že i po tolika letech a té spoustě rolí, si téměř přesně vybavuji pocit ze scény s proutkem. Byla jsem velmi mladá a ten výstup byl pro mne hodně vzrušující, stejně jako scéna prvního milování. Lumír Peňáz byl starší a zkušenější kolega a já se do něho tehdy dokonce tajně zamilovala...

I když před třiceti lety šlo o činohru a teď o muzikál, příběh samotný se až tak nezměnil. Jak vyznívala Páskova inscenace, kladla důraz na něco jiného než Mošovo pojetí stejnojmenného muzikálu?

I tenkrát se o hře hodně diskutovalo, některým připadala kontroverzní, ale Milan Pásek byl velký režisér a uměl si poradit. Ovšem postavit na scénu dva líbající se chlapce, to si tehdy dovolit nemohl. K této scéně musím říct, že nemám na jevišti ráda polopatismy či dokonce vulgarismy, v daném případě je to však neuvěřitelně emotivní, čisté a na svém místě. Jinak si myslím, že se oba tito velcí režiséři ubírali stejným směrem.

Prece jen, téma Probuzení jara, kterému Wedekind dal označení „dětská tragédie“, není úplně „muzikálové“. Myslíte si, že převedení do tohoto žánru byl správný nápad?

HISTORIE

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Thomas Bernhardt: **SÍLA ZVYKU**
Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**
V. Cejpek, Z. Siba, J. Šorkovský, D. Štrunc: **BETLÉM**
F. Wedekind, S. Sater, D. Šteik: **PROBUZENÍ JARA**
Francis Veber: **BLBEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**
Zdeněk Merta, Zora Janová: **NAHÁ MUŽA**

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

2009/2010

KŘÍDLA

Aniostafanés, Z. Mera, J. Žáček: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB ČEST BOŽÍ**
Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Jméno:

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410

Adresa, (e-mail):

Hudba ještě víc umocňuje celkovou atmosféru děje, písně jsou velmi silné a krásné - myslím, že musí zasáhnout všechny. Já jsem se rozplakala hned po úvodní „Mamá...“

Proč si myslíte, že je téma Probuzení jara pořád živé?

Příchod dospělosti, sexuality, nacházení sama sebe je stále stejně aktuální. A i přesto, že jsou dnešní mladí lidé a dokonce i děti obklopeni někdy až nemístnou „náповědou“, prožívají i oni to své neopakovatelné a jedinečné „probuzení jara“.

Jak se vám osobně muzikál líbí?

Pro mne to byl nádherný zážitek. Cítila jsem ze svých mladých kolegů stejné emoce, jaké jsem kdysi prožívala na jevišti já. Napadlo mě, jak je úžasné, že se vlastně vše opakuje, byť v jiném kabátě. Dnes v podstatě žádné tabu neexistuje, přesto se každý z nás musí individuálně poprat se svým životním obdobím. Je jedno, jestli mládím či stáírím...

Co vás nejvíc zaujalo? Jednu z rolí v muzikálu ztvárnila i vaše dcera Johanka. Mluvily jste spolu o příběhu, dávala jste jí třeba nějaké rady nebo doporučení, které jste si sama pamatovala z přípravy inscenace Probuzení jara?

Moje dcera Johanka do té inscenace patří a vede si skvěle. Někdy se snažím svým dětem radit, když nevědí, ale v tomto případě to nebylo třeba..

A co muzikálová Wendla? Je nějak podobná té „vaší“?

Viděla jsem obě Wendly a každá z nich mě dojala svou osobitostí, pravdivostí a prostotou. Zdá se to být jednoduché, ale na jevišti je toto absolutně nejtěžší!

Kdyby bylo možné vrátit čas, chtěla byste si ji zahrát i v muzikálu?

Dnešní mladí herci mají to, o čem jsme já a moji vrstevníci mohli jen snít. Už na škole se učí všechny technické dovednosti, aby mohli hrát, zpívat, tančit.... Tenkrát to byl i můj velký sen, leč doba byla jiná! Kdybych byla mladší, určitě bych toužila hrát Wendlu v Mošově „Probuzení jara.“

Jiřina Kubešová

ZRCADLENÍ

V sobotu 20. května 1978 uvedlo Divadlo bratří Mrštíků (Městské divadlo Brno) Československou premiéru vaudevillového muzikálu autorů Freda Ebba, Boba Fosse a Johna Kandra **CHICAGO** v překladu Iva Havlů a režii Richarda Mihuly.

Slovy Iva Osolsobě, jeden z nejsilnějších, nejobávanějších a přitom nejsarkastičtějších a nejdrtivějších muzikálů, jaké kdy byly napsány.

Na fotografiích Miloše Chmelaře Karel Janský (Billy Flynn), Eva Gorčicová (Velma Kellyová) a Libuše Kařková (Roxie Hartová)

VIKTOR SKÁLA

SKÁLA: S KAŽDOU ROLÍ ZAČÍNÁTE S DIVADLEM OD ZAČÁTKU

Herec Viktor Skála patří už léta k oporám souboru Městského divadla Brna. Jeho kultivovaný projev a na současné poměry i nebývale spisovný jazyk vábí diváky podobně jako rozpětí tohoto hereckého rejstříku. V této sezoně si kupříkladu stříhнул hned na začátku roli Žongléra v nezvyklé hře Síla zvyku od Thomase Bernharda, aby se z něj vzápětí stal krvelačný Herodes ve scénické koláži Betlém. Skála bývá ozdobou konverzačních komedií, jeho hbitý jazyk nenechává na pochybách režiséry ani hlediště. A sám Skála divadlo potřebuje. Udělal si sice několikaletou přestávku, aby se zase na jeviště Městského divadla s úspěchem vrátil. A podobných důvodů, proč se ocitá v rubrice Rodinné stříbro, by se dalo snést ještě tolik, že už by na vlastní povídání nezbyl žádný prostor.

Jak se cítí čtyřlístník v rubrice Rodinné stříbro? Tak mě napadlo, že bych vás měl nejdřív nějak slovně přešetřit...

Rodinné stříbro zní už skoro víc než zasloužilý umělec. Pořád je to lepší než spojení staré železo. Není mi proti mysli, být zakonzervovaný v této rubrice. Jsem připraven na otázky.

Vy ale na mateřské scéně nepatříte do starého železa. Naopak se s přehledem vejdete do kategorie

nejobsazovanějších herců. Máte třeba nějaký ideální počet rolí, které byste chtěl do sezony nastudovat?

Ideální by bylo být zabezpečený natolik, že by člověk dělal divadlo jen jako koníčka.

Já se ale nebavím o herci-rentiérovi...

Vždycky je to v takových blocích. Jednou jsem měl role komické, nyní mne stíhají role tragické a role rozervanců. Toužím nyní po odlehčené příležitosti. Já žádný osobní limit nemám. Deset hlavních rolí bych samozřejmě do roka nezvládl. Zatím mám za sebou Sílu zvyku a Betlém. Myslím, že šest rolí je hranice snesitelnosti, pokud je to v rozsahu středních, velkých a hlavních rolí.

Rozved'te mi prosím právě vy jako vytěžovaný herec ono banální rčení Není malých rolí.

Opravdu není. Jsou jen role napsané dobře a špatně. Pak jsou hry dobře a špatně zrežirované. Pak se může stát, že si herec v hlavní roli nesedne s režisérem nebo třeba s jeho výkladem, anebo role není natolik dobrá a schyluje se k tragédii.

Stalo se vám někdy něco podobného?

Zkušenost s vyloženým propadákem zatím ještě nemám. Spíše jsem jednou dostal roli, která mi nesedla. To byla figura kapitána Branta v O'Neillově hře Smutek sluší Elektře. Obsadila si mě režisérka Kališová a já se ve finále s tou rolí nepotkal.

Já myslím, že ideální herec má být natolik ohebný a pružný, že jde natlačit do každého kadlubu?

No to je sice pravda, ale někdy se herec v tom kadlubu zlomí. Já v té zmiňované příležitosti hrál svůdníka. Myslím, že na to nejsem vyloženě typ. Cítil jsem, že mám rezervy.

RODINNÉ STŘÍBRO

S Erikem Pardusem v komedii Kumšt, režie: Zdeněk Černín

**S Vojtěchem Blahutou
v dramatu Deník krále,
režie: Zdenek Plachý**

Vratme se k té žánrové typologii. Na kterém pólu je vám herecky příjemnější. Když děláte bžundu, nebo z publika ždímáte slzy?

Když roste jedna větev pošilhávám po druhé. Rád hraju komedie i tragédie, ale nejraději mám logicky tragikomédie. Myslím, že jsem herec zaměřením komik, ale anglický humor u mne vyhrává nad francouzským bulvárem a fraškou.

A dá se říct, kterou roli jste si teda užil nejvíc?

To jste mne zaskočil. Dělal jsem velmi rád Mistra v Bulgakovově Mistrovi a Markétce. Moc jsem si užival Selicouru v komedii Paraziti, podobně jako třeba Peer Gynta nebo Septima Hodge ve hře Arkádie.

Vratme se třeba ke slavnému Bulgakovovi, který vás jistě také posunul k rodinnému střibru...

Bavilo mě moc zkoušení a také vlastní hraní s Alenou Antalovou, kterou považuju za vynikající herečku. Mělo to všechno přesah. Někdy jakoby zapomenete, že předvádíte divadlo. Hrajete situace tak naplno, že vás to přesahuje.

Ted' mi třeba říkáte, že Alena Antalová do vás byla při reprízách beznadějně zamilovaná...

No to asi určitě ne. (smích) Mluvim také o prnutí mezi hledišťem a jevištěm. Někdy si říkáte, že hrajete dobře a je to naprd. A jindy je to naopak. Někdy se na tu jevištní přítomnost tak soustředíte, že vás to úplně pohltí.

Jak se Viktor Skála z takového jevištního rauše vrací do té pozemské přizemní reality?

Někdy unaveně a nemůže spát. Někdy mi trvá i tři hodiny než se zklidním a než to vše odezní. To se bavím o velkých dramatických a závažných rolích. Já ale dojíždím do práce autem asi osm kilometrů. Nechce se mi vláčet rozjezdy. Takže zatímco mí kolegové jdou do klubu, já si někdy doma otevřu víno a relaxuju. Ale alkoholik nejsem.

Já jsem vám nic takého nepodsouval. Uměřené pití vína je přece naopak zdravé. Ale přesto. Alkoholismus jsme vyloučili, ale prozradíte mi jaké máte skutečné neřesti?

Někdy, když toho mám moc, jsem doma takový nekomunikativní. Děti říkájí: Á tatínek má před premiérou. Jsem popudlivý a potřebu-

buju klid. Uzavřu se sám do sebe a nemluvim s okolím ani doma. Říkám, běžte na procházku sami. A já si doma na počítači hraju šachy.

Já vás taky celá ta léta měl spíše za introverta. Jak vy sám sebe nahlížíte?

Asi jsem skutečně introvertní. Ale někdy dokážu i bavit společnost. Třeba jsme teď hráli v Praze Sílu zvyku, poté jsme popjeli víno a já najednou zjistil, že tři hodiny vykládám jeden židovský vtip za druhým. Oni se na to kolegové zřejmě někdy i trochu těší. Těchto extrovertních okamžiků ale není moc. O to jsou však intenzivnější.

Vy máte bratra dvojče. Ten tvoří váš pomyslný protipól?

On je opravdu veliký bavič. Má zcela jiné zájmy než já. Intenzivně sportuje od dvanácti let. Hrával volejbal a kdy- si i první ligu. Dneska spolu chodíme

občas na tenis.

Jste si podobní?

My jsme dvojvaječná dvojčata. On je ale opravdu úplně někdo jiný. Třeba jsme na divadelním dvoře potkali známého pražského dramaturga Ondřeje Šrámka. Já mu bratra předstabil. Bratr reagoval poznámkou, že není můj bratr a že jsme jenom náhodní známi. Že mne vůbec nezná. A ve finále kontroval, že naše maminka není ta jeho, ale že je to jen jeho teta. Pan Šrámek byl zmatený a asi nevěřil, že je to dokonce moje dvojče.

Jste si podobní fyzicky, když jste ti Bliženci, z nichž každý měl svoje zárodečné vajíčko?

Jsme podobné výšky. Máme stejné hlasové zabarvení a občas i gesta. Oblíčeje se trochu liší, ale oba dva jsme výrazně prostovlasatí. Okolí by asi neřadilo, že jsme dvojčata, ani kvůli té pleši.

Poslouchám, že váš bratr je takový hravý šprýmař. Tato vlastnost se spíše očekává od vašeho profesního stavu. Jak to je?

On se chodí dívat jenom na moje komedie. Když hraju něco vážnějšího, tvrdí, že prožívat mne na jevišti vidět nepotřebuje.

Vím, že vaším věrným divákem je vaše maminka. Je ona i vaším největším kritikem?

Máma skutečně na rozdíl od bráchy chodí na všechno. Ale mým největším kritikem je moje žena. Ona dokáže

**S režisérkou
Hanou Burešovou**

strukturovat i analyzovat herecký výkon. Někdy mi řekne: nehrál jsi to špatně, mohl jsi být lepší.

A existuje i nějaká solidní kritika od kolegů? Ona je taková ta herecká závist a místy i potměšilost v divadelních kruzích dost častá. A neříkejte, že vás vaši herečtí spolupracovníci po výkonu vždy jen s pochvalou hubinkují...

Ke mně se zatím nic negativního nedoneslo. Samozřejmě, že herci o svém okolí rádi šprýmují. Já se snažím být upřímný. Dovedu přiznat, že mi něčí výkon nesešel. Podhoubí Městského divadla je ale skutečně dobré. Mám kolegy, s nimiž si mohu říct úplně všechno.

Dostal jste někdy anonym?

To bohužel ano. Souviselo to však s jinou kauzou.

Budete se se mnou bavit o kauze Kuřim? Vaše jméno a vaše dcera v ní také figurovala. Cítíte následky tohoto otřesného případu dosud?

To ano. Nedostávám v jistých kruzích práci. Měl jsem natáčet jednu filmovou pohádku a režisér mi volal, že to moje obsazení musí zrušit. Že jsem namočený v kauze Kuřim a že to vypadá, že budu mít jednou provždy utrsm s pořady pro děti. Bylo to samozřejmě neoficiální stanovisko. Já už asi rok nic netočím...

Ale na domácí scéně si opravdu stěžovat nemůžete. Do sezony jste vstoupil v inscenaci Síla zvyku od režisérky Hany Burešové. Ta si vás doposud s Janem Mazákem obsadila do každého svého brněnského kusu. Víte třeba, proč jí tak konvenujete a proč ona vám?

Má neskutečně mnoho připomínek. Chce po vás vždy maximum a posune vás tou rolí do bodů, u kterých často nemáte ani páru. Dovede výtečně vytvořit situace. Jednou mi po generálce říkala, že mne má jako herce moc ráda, protože jí splním každou její připomínku. Herci potřebuje režiséra. Nemůžete hrát z nějaké svojí podstaty. To vás konečně ani nebaví hrát si, jen jak si to představujete vy. U Burešové inscenací vidíte, že divadlo je pro ni opravdu smyslem života a že se chce vždy k něčemu konkrétnímu vyjádřit. Divadlo je pro ni na prvním místě.

Povězte mi, dcery mé, jak mne máte rády! Tak vyzývá své potomstvo Král Lear. Jak se ukáže, neopravdovější ho má ráda nejmladší, která se nedušovala, že tatiček je jí nade všechno zlato, územní državy a poklady... Jak to máte s prožíváním vaší profese vy?

Když mám prázdniny, dokážu naplno vypnout. Je to dáno i tím počtem rolí. Já taky potřebuju divadlo vyrovnávat fyzickou zátěží. Hodně jsem dřív třeba i třikrát týdně běhal. Mám ale příčně plochou nohu, a tak jsem běhání vyměnil za tenis.

Vy jste ale na tři roky od divadla zcela odešel. Proč jste se vrátil?

Divadlo mi hodně začalo chybět. Dokážu bez něj nějaký čas být, ale to asi většina herců. Má ale jednu úžasnou věc. Sejdete se u něj s mnoha nejružnějšími lidmi, kteří vám ani nemusejí být blízcí a nemusíte si ani moc rozumět. Vy se s nimi ale musíte domluvit. Divadlo je o domluvě a funguje to. Ta dohoda je důležitá, divadlo je věc předem domluvená a všichni chtějí, aby to dobře dopadlo.

Pojďte k Betlému, v němž hrajete krvelačného a mocilačného krále Heroda, který neváhá zabít i vlastní dítě.

Herci s oblibou tvrdí, že záporníci se hrají líp. To muselo být pošušňáčko, ne?

Já si tolik myslím v Betlému na nějakého pastýře a říkal jsem si: Hlavně ne Heroda! Mám s tou inscenací ale trochu rozpor. Líbí se mi na tomto zpracování i přesahy do vážných věcí. Rád bych si zahrál i barokní Betlém. Nevím ale, jestli je ta inscenace natolik kompaktní třeba ve sjednoceném hereckém stylu. Když my tam jednotlivě hrajem, jestli je naše herectví sounodé. Mám pocit roztržepenosti.

Vy jste ale léta nejen herecká skála Městského divadla Brno, ale obsazuje vás tak často František Derfler v komorním Divadle u stolu. Proč se tam tak často vracíte?

Ten jakoby nedivadelní prostor v podzemí Domu pánů z Fanalu je prostě kouzelný. Klenba kamenného sklepa je opravdu fantastická. Hrajete metr od šedesáti lidí. Naučíte se nesmírně soustředit. Vnímáte z publika jakoukoliv drobnost. Pohyb rukou, když si někdo přehodí nohu. Hrajete jako na kameru.

No a taky se potkáváte v Divadle u stolu s doyenou brněnského divadla jako je třeba Ladislav Lakomý...

On je ze starší generace, které říkám herci slova. Oni přesně dokázali pracovat s jeho významem. Dneska už to myslím mizí. Takže co se naučím třeba od pana Lakomého tam, můžu použít v domovském divadle. Slovo má váhu, a když se tím člověk naučí pracovat, není nic lepšího.

Bývá také otřepané páté se na herecké přání a sny. Já se ptám. Máte o divadle sny?

Zdává se mi často, že zapomenu text. Každý měsíc mám tuto noční múru. Je to opravdu strašné. Jednou se mi zdálo, že jsme hráli Višňový sad. Hrál jsem Trofimova a měl jsem živý sen. Já v té inscenaci absolvoval hodně náročné a rychlé převleky. Měl jsem velký kabát. Zdálo se mi, že ten plášť vážil aspoň půl metráku. Já musel s tou tíhou pod točnou podejít na jeviště. Sotva jsem se plazil. Když jsem konečně vyšel nahoru, moji kolegové stáli už na děkovačce.

Začali jsme rodným stříbrem, což zní něco jako zasloužilý umělec. Vadí vám, že tituly zasloužilý a národní umělec se už neudělují?

Ale vůbec ne. Herec při zkoušení každé nové role začíná skutečně od začátku. Někdo by mohl na ty zmíněné tituly hřešit. Jít dolů a myslet si, že je zasloužilý.

Luboš Mareček

S Erikem Pardusem v komedii Kumšt, režie: Zdeněk Černín

SMUTNÁ KOMÉDIA O DUŠEVNOM NÁSILÍ

V Brne je zasa o premiéru viac, a to nie inscenácie hocijakej. Dielo rakúskeho spisovateľa a dramatika, opradeného škandálmi vo vlastnej krajine, síce v českom divadelnom priestore nepôsobí tak výrazne, ako keď sa uvádza vo videnskom Burgtheatru, predsa však nejde o inscenačný čin, ktorý sa dá prehliadnuť.

Thomas Bernhard je vo svojej domovine považovaný za „Nestbeschmutzer“ (Ten ktorý špiní vlastné hniezdo). Najmä posledné desať-

Divadlo to je len slabomyseľnosť a sviňacina, úbohosť bezradných mímov. Na všetkých scénach vládne kráľovstvo diletantizmu a z javiska nie je cítiť nič iného len zápach z húb byrokratov.

Je otázne, do akej miery bol Bernhard provokatér, a do akej miery zlostne úprimný a nenávidiaci. Jedno je však isté. Jeho romány a hry nenechajú nikoho pokojným. Vzrušujú svojim realizmom vo svete, kde je všetko nasadené, hyperbolické. Keby to nebola fráza z dôb budovania socialistickej kultúry, dalo by sa povedať, že autor nastavuje krivé zrkadlo súčasnej spoločnosti a... nielen tej rakúskej.

Sila zvyku je hra, ktorá na javiskách nie je uvádzaná tak často, ako napríklad Divadelník. Nie je pri tom menej apelatívna. A dáva priestor na vznik vynikajúcich hereckých výkonov. Preto možno inscenáciu v Mestskom divadle v Brne iba prijať.

Príbeh je pomerne jednoduchý: Odohráva sa v kancelárii (alebo v maringotke?) riaditeľa cirkusu Caribaldiho. Ten sa pred viac ako dvadsiatimi rokmi rozhodol uviesť so svojimi cirkusantmi Schubertov sláčikový kvintet Pstruh. Ale žonglér, krotiteľ, klaun a riaditeľova vnučka nemajú ani minimum talentu. Nacvičujú kvintet z donútenia a s nenávisťou. Tá ich nenávisť ku Caribaldimu a jeho posadnutosť nácvikom komorného hudobného dieľa vytvárajú nejednu horko komediálnu situáciu. Sila zvyku je o tůžbe po totálnej dokonalosti, ktorá je v protiklade k banálnemu a drzému násiliu, bezohľadnému duševnému znásilňovaniu „zamestnancov“. A tí sa nedokážu vzoprieť, podliehajú diktátu ako bezbranné ovce.

Hlavným protagonistom je podobne ako v iných autorových hrách dominantný muž. Ponižuje, diktuje, je unavený a energický súčasne, je to bezohľadný egoista. A ľudia okolo neho sú figurky otrocky plniace jeho šíalené želania. Nič v ich životoch nemá cenu, nič nemá žiadny význam a nie je tu nádej, že by sa to mohlo zmeniť.

Domnievam sa, že majster Bernhard netušil, ako zvláštne a možno aj trochu inak zarezonuje jeho hra v postkomunistickej krajine. Teda: ako ju môže prijať generácia, ktorá tu totalitu zažila na vlastnej koži. Pretože dnešným dvadsaťročným, ba aj tridsaťročným budeme márne vysvetľovať, čo a ako bolo. To sa muselo prežiť – rozprávanie to nenahradí. Nám, ktorí sme boli pred dvadsiatimi rokmi dávno dospelí, naskakuje pri konaní Bernhardových

Pokračování na straně 30

NAPSALI O NÁS

roče pred smrťou (1989) nenechával na Rakúsku nitku suchú, nazývajúc svoju vlastť „katolícko-socialisticko-národnou krajinou hľupákov“. Mnohí mu fandili, ešte viac mal však nepriateľov. Svojimi excesmi akoby zámerne vyhľadával konflikty, zámerne urážal celebrity rakúskeho neba.

V čom vlastne väzí Bernhardova genialita aj dôvody na odsúdenie? Tá genialita je nesporná. Jeho dielo je plné pocitov opustenosti, samoty medzi ľuďmi, beznádeje a skepsy, ale podané v brilantných monológoch a dialógoch, ktorým nemožno uprieť perfekcionalizmus. Na druhej strane autor nekompromisne odhaľuje ľudské slabosti, všadeprítomnú smrť ktorá nikoho neminie, márnosť nad márnosť ľudského konania a snaženia. Kto vie, či ho k tomu viedla ťažká pľúcna choroba, ktorá mu od detstva nedovoľovala poriadne sa nadýchnuť, alebo tak činil po zážitkoch a prežitých utrpeniach v škole (*hrôzostrašná mašinéria*) či v nemocniciach (*čakáme na smrť*), ale určite sa na Bernhardovom pohľade na svet a spoločnosť podpísala Rakúskom dobrovoľne prijatá hitlerovská doktrína. (Najväčší škandál asi v Rakúsku spôsobila jeho hra *Námestie hrdinov*, ktorá sa k stigmatu anšlusu vracia.) Dramatikove perfektne vybudované dialógy sa obracajú k základným otázkam bytia a... k smrti, ktorá všetko vyrieši a je konečnou. Sú apelatívne, provokujúce.

Najčastejšie hrávanou Bernhardovou hrou v Čechách je iste *Divadelník*. (Nezabudnuteľný bol v titulnej postave Martin Huba v Divadle Na zábradlí v režii J. A. Pitínského, ak sa nemýlim v roku 1999. Za rolu získal Cenu Alfréda Radoka.) Bernhardov odpor ku všetkému usporiadanému je cítiť aj z tejto úspešnej hry. Nenávidí divákov, poháda hercami, o samotnom inštitúte divadla napísal:

PAVEL KUNERT

Ahoj dědo! No, ty vypadáš! Jako boxer po třetí kole. Jak se ti to proboha stalo?

To víš - noční natáčení - únava - měl jsem nástup v poledne a to se stalo v 11 hodin v noci. Zkrátka přehlíd jsem kabely, které se všude válely po zemi, zakop jsem o ně a pad na hubu - zlomené prsty na ruce, natržený nos a čelo. Do špitálu, sádra na ruku a bicycle pod očima hned tak nezmiží.

Já a lavor

Tos měl kliku, že to nedopadlo hůř, mohl sis přerazit čelist nebo vyrazit zuby!

Prosím tě - tu protězu? Holka, to ti byla pecka, jako když tě kopne kůň. Fakt holt klika. Ale když tak o tom mluvíme - já ti měl kliku víc-krát. Už jako děčko. Jestli to nevíš, tak já se 2x topil!!!
Prosím tě a kdy?

Právě v zámeckém rybníčku v Litomyšli - znáš tu kašnu na prvním nádvoří, ne? Šel jsem tam s maminkou

a bráchou - on na dafnie, já očumovat. Koukal jsem po rybičkách tak dlouho, až jsem do té kašny spadl - To přece ta prosulá bráchova věta: Mamíííí už je tam! - Ale podruhé, holka, to bylo fakt o fous!!! To jsme tady opravdu nemuseli sedět a popíjet kafe. Totiž: u nás v hotelu na dvoře byla taková menší kašna a v ní ryby. To víš - hotel. No a do té kašničky byla zabudovaná pumpa, aby si hosté mohli stříkat auta. Kdyby chtěli. A tu kašnu

JUBILEA

kryla železná mříž - to jako, aby tam někdo nespada- no co. - No, jednou přijel pan Linhart, místní taxikář, omýtl své taxi. Zvedl mříž, spustil pumpu a začal stříkat. K tomu jsem se nachomýtl já. To víš - já a ryby!!! No - naklonil jsem se a do té kašničky spad - po hlavě - a ta mříž na mě. Já, půlku těla ve vodě - nohy nahore - pumpa hučela - voda z hadice syčela... Naštěstí se pan Linhart otočil a viděl: mříž spadlá a z té kašny trčí dvě mrskaající se nohy! - Kdyby stál zády a stříkal to auto o trochu dýl... Táta přišel - to už mě máma držela v náručí - a než došlo na pohlavky, tak jsem ho odzbrojil větou: Tati, nezlob se, já jsem dělal potápníka!

Jak to tak poslouchám, tys musel být pěkný kvítko!

No, nebylo to tak hrozný. Ale to víš, táta celý den v hotelu, maminka od rána uvázaná v hotelové kuchyni... Ale já měl to štěstí, že jsem začal v 6 letech skautovat a to ti můžu říct - to mě poznamenalo na celý život. A myslím to naprosto vážně! Jenže to až přijedeš přístět na kafe, tak si o tom pošpítáme víc.

No, dobře, dědo, ale vůbec nešpítáš o di-

Starý Banín

S dědou rozmlovala vnučka

vadle - tak povídej.

Tak to, že jsem začínal v Hradci, to přece víš. Kdybych ti měl vyprávět, co jsem tam všechno dělal, tak tady sedíme do rána. Ale jestlipak víš, s jakými vzácnými osobnostmi jsem se tam sešel na jevišti? Tak třeba s Jožkou Bláhou, s Jiřím Pleskotem, s Jiřinou Švorcovou, s Jiřinou Jiráskovou, s Ládu Bičíkem - ale nejvíc jsem si vážil přátelství s Pepíčkem Srbou a jeho ženou Alenkou, se Zorinkou Božinovou a Jindříškem Pokorným a s Patem!, s velkým to člověkem a přítelem Milošem Patočkou. To byli všichni moji dobří přátelé a kolegové.

Ale jedno jméno jsi přece nezapomněl.

No ovšem - mistra Zvonimíra Rogoze! Holka, o tomto velikánu jeviště bych ti mohl vyprávět další hodiny!!!

A co bylo dál? Přece jsi z Hradce odešel.

Víš popravdě - byl jsem odejit. Ale to je jiná kapitola. - Šel jsem do Trutnova. To byla vlastně pobočka toho královéhradeckého divadla. A tam jsem se ti - jak se říká - teprve vžil. Tam jsem hrál role - no, vezmi si to sama - v jedné sezoně!!! - Klížek - Lumpacivagabundus, Jura - něco jako Jánošík (už se nepamatuju, jak se to jmenovalo), Maršál - Bílá nemoc, starý, pětasedmdesátiletý Albert v Milostném bláznovství!!! A to si představ,

S Karlem Högerem a Dobrošem Rieglem

to mi bylo 27 let! - Říkám to těm dnešním absolventům JAMU: Proč Praha, Brno nebo Ostrava?! Běžte na oblast tam si zahrajete role, ke kterým se u kamenného divadla dostanete snad až za léta, nebo taky vůbec ne! Tam získáte ostruhy a pak teprve...

A jak ses dostal do Brna? Do toho divadla na Výstavišti.

Ten Trutnov ze dne na den zrušili. Všichni jsme dostali výpověď - tak co? Vzpomněl jsem si, to divadlo Judy Fuldy v Brně, ředitel je můj přítel Zdeněk Dinter, kterého jsem znal z Hradce. On tam tehdy dramaturgoval a ten mne vzal. Zde jsem si teprve zahrál, až se ze mne kouřilo. Od toho beznohého Meresjeva přes

S mou milovanou

do města. Půjdem na návštěvu k jedné mé známé. Uvaří nám kafe - pokecáme... A zaved ti mě do inter-nátu zdravotních sester, kde tenkrát tvoje babička bydlela. No a já se ti posadil na zadek!!! Tam ti seděla ONA!!! Figuru jak fotomodelka (nesměj se, Káčo hloupá!!!), černý vlasy až na záda, hnědý oči lehce do zelena s takovými zlatýma jiskřičkama... a já byl ztracenej! Uvařila nám kafe - já ji pozval na premiéru Čapájeva a začal ji dobývat. Ale, má milá to trvalo!!! To nebylo jako dnešní mladí - odpoledne se seznámí - večer se muckají a za tři dny on už ví, že ona má pod pupíkem mateřské znamínko a ona, že on... však víš co! My jsme, holčičko, za mlada byli poněkud jiní. Já jsem s první svou láskou

Šest žen Jindřicha VIII.

chodil od února každý den - za každého počasí - do Nové Vsi, 5 km z Litomyšle a poprvé ji políbil 9. května, když v Litomyšli na náměstí Rusáci odpalovali rachejtle a slavili konec války!!!

Čapajev

litol - vůl jeden - mě do té Prahy nepustil a měl jsem po ptáčkách!

Když mluvíš o té Praze - neměl tys něco společného s Národním divadlem?

Prosím tě - s Národním divadlem...!!! To si jen Standa Fišer, který režiroval u Fučíků, vzpomněl, že by-

chom mohli nastudovat Smrt obchodního cestujícího a že by to měl u nás hostovat Karel Höger, který tu roli na Národním hrál. - Kačko, to že s námi Mistr Höger hrál, to je pro mne zážitek, na který budu vzpomínat celý život. Vidíš, ani jsem ti neřek, že jsem v tom hrál jeho syna Biffa. Sledovat s jakým citem, s jakým nasazením a s jakou brilantní technikou stá-věl toho Lomena... Jak byl fantasticky citlivý k nám provinčním hercům... Vzal mě třeba kolem ramen a polohlasně řek: Pavle (představ si to Pavle!!!), to by chtělo, abyste tohle místo říkal jinak. Jde o toto... Co ti mám povídat - to byla škola!

Nejkrásnější válka s Evou Gorčicovou

To chceš říct, že s vámi kamarádil?

Prosím tě, co to meleš!!! My jsme jen po každém představení - bylo jich 15 - šli s ním do Grandu, kde bydlel, a tam na něm vyzvídal rady, jak to dělat, abychom byli dobří a lepsi a vůbec. Na jednu jeho počuku si pamatuju dodnes. Víte v čem je krása herectví? Režisér po vás něco chce - dobrý režisér!!! - naznačí vám cestu. Teď je nejméně šest způsobů, jak mu to splnit - a ta krása spočívá v tom, že si ten způsob zvolíte sám!!! - Já podtrhuju dobrý režisér. Jsou ovšem takoví, kteří na svém trvají a to, myslím, není zrovna dobré. Herec je přece tvůrčí u-mělec - nebo aspoň měl by být! Tak se stává - jen tou loutkou, která je postrkována sem a tam.

Jan Hus

Ale dědo, ty vůbec nemluvíš o svém působení v Městském divadle!

Prosím tě - jaké Městské divadlo????!!! Když jsem do něj přišel, tak to bylo Divadlo bratří Mrštíků! Kdybych ti měl jmenovat, co jsem tady všechno hrál, tak tady budeme sedět další hodiny.

Tak jmenuj alespoň některé - vždyť já si pamatuji jen ty z poslední doby.

Bóže - tak tedy: Boleslav Ukručný, Bolt Člověk pro všechny časy, Tramvaj do stanice Touha, Šest žen Jindřicha XIII. tedy Jindřich, Harpagon Lakomec, Lopachin a Firs Višňový sad, Hejtman Revizor, Abbé Manon... a dej mě pokoj, kdosi to má všechno pamatovat! Vždyť jsem tady hrával 46 let.

Dnes ještě slunce zapadá nad Atlantidou

Ženský boj

A kolik let to divadlo vůbec hraješ?

No to si, Kačko, snadno spočítáš sama - ne? Začínal jsem v tom Hradci v 19 letech, a když mně je teď 80 - tak...

Pááni - to je šedesát let! A dědo, můžeš tedy o sobě říct, že seš slavnější?!

Kačko, já tě plácnu! Co to meleš? Copak já jsem nějaká mediální Superstár?! Copak já jsem se moh prosadit traktoristou Gríšou ze sovětského kolchozu nebo Volodou Orechovem ve Štátní cestě?! Copak za

mých mladých let existovaly nějaké Thálie nebo Křídla? Já - dostal jsem cenu Litfonda za Hejtmana v Revizorovi, ale to se musel režisér Moša za mne s řediteltem Páskem poprat, aby mě navrhl. On mě totiž Pásek moc rád neměl. - Copak tenkrát existovaly muzikály - tedy za mého mládí -

ze kterých se všichni ti nominovaní rekrutují?! - Měj rozum, holka. Jo, kdybys řekla: Tys byl, dědo, takovej poctivej „dělník jeviště“ - (promiň mi ten nabubřelý výraz) tak to jo - to bych bral. Kdepak slavněj. Jsem rád, když mě na ulici osloví babička: Já si vás pamatuju v tom Abbé. To bylo hezký! Nebo když mě Fred Strejček řekne: Pavlíku, nikdy nezapomenu na tvého Biffa ve Smrtáku! To je, Kačko, ta jediná odměna nás herců! Sláva... to nech těm dnešním mladým.

A vůbec, dědo, co bys mně radil, kdybych byla mladá herečka - jak ty jsi na ty role chodil? Prostě - jak jsi je dělal?

Kačenko, to máš těžký - na to si každý herec musí přijít sám. Fakt je, že to herectví je ze sedmdesáti procent dřina a z těch zbývajících talent. Bez toho talentu se hercovat nedá. Taky žánrní JAMU z tebe herce neudělá. Měla by tě naučit jevištní techniku, techniku mluvy a pohybu na jevišti. Ale především by tam měli nau-

Naši furianti

čit lásce a úctě k divadlu a promiň - hereckou pokoru. Pan Radovan Lukavský - herec Národního divadla (rozuměj - pražského!) - žádné jiné neexistuje! - pedagog na AMU - svým žákům říkal: Herec by měl mít jistou dávkou sebevědomí, ale velkou dávkou pokory!!! Svatá slova. A to si, Káto, pamatuju. To je platné pro každé zaměstnání!!! Musím říct, že se mně zdá, jakoby dnešní mládí na onu druhou část té rady zapomínali. Jejich sebevědomí zhusta převládá. K jejich škodě. Bohužel!!! Ne všichni se tak chovají - to podtrhují!!! Mám mezi nimi řadu přátel, se kterými je radost se stýkat, a byl bych velice nerad, kdyby můj postřeh vztáhl na sebe. - No, ptala ses, jak na to - tak já se třeba ráno probudím - dost brzo - vezmu si text do postele a jen si v něm listuju a při tom si tak „přemýšľuju“. Co chce ta postava v té které situaci říct a proč. Jaký má vztah k partnerům - herecký, kozo, ne osobní. A jak by asi měla jednat. Něco si potichu zkusím, něco zavrhnou. To není biflování textu - to je takové logické hodnocení jevištních situací. Víš, existuje taková stará herecká poučka: Role by se měla stavět tak: hlavou, pak srdcem a pak teprv ústy. Jenže jsou herci, kteří jedno z toho jaksi pomíjejí. Role pak nemá to hlavní - srdce! Slyšíš potom pouhou recitaci.

No jo - a taky jsem byl vášnivý rybář. Tak jsem ti v den premiéry chodil k vodě. Nahodil jsem pruty, jen tak seděl a nechal si celou hru projít hlavou. Co jsem při tom chytil, to si umíš představit.

To vím, že jsi rybařil. Chodil jsi k vodě v noci den před zahájením, jen abys měl to svoje místečko. Ale co to tvoje malování - jak jsi na to přišel?

V divadle bylo práce pro mne čím dál méně, tak co na stará kolena? Tak jsem se dal na malování. Patlám to, matlám to, ale mě to baví. Tak co!

Hele, Kateřino Kroupová, nezdá se ti, že jsem toho nažvanil až dost?! Tak, dopilas kafe, plav domů trénovat píchání injekcí, ať v budoucnu pacientí neřvou hrůzou, když se objevíš se stříkačkou v ruce.

No dovol, dědo!, ale máš pravdu. Tak zas až někdy přišť.

Foto: Archiv divadla, soukromý archiv, Miloš Chmelař, Jef Kratochvil

Jako Boleslav Ukruťný s Honzou Kučerou

Tramvaj do stanice Touha s Jiřinkou Prokšovou

Se mnou rozmlouvala Kateřina Kroupová

postáv husia koža. Kofko pravdy je v tej klau-
niáde, pri sledovaní ktorej sa môžeme smiať
na vlastnej, našťastie už minulosti. Tá krutá
a smiešna posadnutosť diktátorského
Caribaldiho nás baví, aj napriek mrazeniu
a husej koži, ktorú vyvoláva.

Veľkú zásluhu na sprostredkovaní tak su-
gestívneho textu má režisérka Hana
Burešová. Tak ako v pražskom Divadle
v Dlouhé, tak ako na mnohých scénach čes-
kých divadiel, aj tu sa ukázala ako invenčný
tvorca, so zmyslom pre detail, s citlivým ve-
dením hercov na hrane medzi psychologickou
drámou a klauniádou. Mala však účinnú oporu
v hereckom obsadení. Iste aj vďaka dramatur-
govi inscenácii Jiřímu Závíšovi, ktorý svoj sú-
bor dokonale pozná, podarilo sa zaplniť javis-
ko živými, vďačnými postavami.

Jan Mazák v hlavnej postave cirkusového
riaditeľa zasa prekvapil svojim rôznorodým re-
gistrom. Veď už hral rozkošnú Dafné v muzi-
káli Niekto to rád horúce a na druhej strane je-
ho hereckej škály bol napríklad Peer Gynt.
V hre Sila zvyku sa zasa ukázal ako majster
totalitných praktík. Nebol figúrkou (ktorá k ta-
kej role láka), ale plnohodnotnou postavou,
nešťastnou vo svojom bezbrehom egoizme.

Podliezavý žonglér Viktora Skálu, rovnako
ako smutný „bavič“ klaun Michala Istenika bo-
li krásnymi štúdiami rôznych podôb prežitia
v totalite. Oni skutočne nežili, ale prežívali,
každý svojím spôsobom.

Ďalšie dva silné protiklady boli v posta-
vách krotiteľa šielim Igora Ondříčka a krehkej
vnučky riaditeľa cirkusu, Barbory Jelenovej.
(Ešte nikdy som ju v MdB nevidel). Ondříček,
krotiteľ, ktorý by mal svojou silnou päsťou roz-
dviť čokoľvek (žiaľ mal dravcom pohryznutú
ruku), v sebe dusí hnev a predsa sa nevie
vzoprieť. Vnučka, to je „dievčatko na kľúčik“,
slepo vykonávajúce rozkazy. Viac figúrka ako
postava – ale tak to zrejme má byť, takú ju
chcela mať režisérka Burešová.

Päť hercov vo funkčnom bielom inscenač-
nom priestore (scéna Tomáš Rusín) zahrlo
svoj part skutočne dobre. A aj keď mali diváci
príležitosť neraz sa od srdca zasmiať, výsle-
dok hry je mrazivý... A možno pre nás, čo sme
žili a prežili totalitné maniere moci, bol ten zá-
žitok ešte mrazivejší, než si autor dokázal
predstaviť. Vďaka dobe, ktorú sme prežili,
vďaka hercom a vďaka režisérke, ktorá doká-
zala túto smutnú komédiu na činoherných do-
skách Mestského divadla v Brne realizovať.

Peter Stoličný, www.divadlo.sk,
21. září 2009

BŮH SI ZÁZRÁK PŘÁL, A DAL MU JMÉNO MOZART

Premiérou Kunzeho a Levayova muzikálu
v rockovém hávu vystoupili v Brně z broad-
wayaské konvence

Za odvážné považují už nutkání pustit se
do tématu Mozart! po Shafferově Amadeovi,
zejména po jeho filmové verzi z dílny Miloše
Formana (1982), a z ní odvozených podob ur-
čených pro hudební divadlo. Libretista Michael
Kunze a jeho věrný spoluautor, hudebník
Sylvester Levay, takovou troufalost naší.

Oba patří ke generaci šedesátníků odkoje-
ných bigbeatovou a rockovou scénou 60. let.
Jejich muzikály zřetelně opouštějí broadways-
ké konvence, ačkoli New York pravidelně do-
bývají (nejzřetelněji snad Kunzův
a Steinmanův Ples upírů podle Romana
Polanského). Artistní, náročný a jedinečný
Mozart! se stává po Vídni, Budapešti,
Hamburku a Tokiu nejnovějším hitem v Brně,
a kde jinde než na Hudební scéně Městského
divadla.

Muzikál trochu jinak

Nestává se často, aby divadelní premiéry
navštívil jako divák mistr slavík Karel Gott. Do
Brna na Mozarta přijel z dobrého důvodu.
Kunze jako textař je strůjcem jeho božské drá-
hy v Německu – od Lady Karneval až po
Včelku Máju.

Ještě jeden faktor povyšuje Kunzeho
a Levayova Mozarta! na muzikálovou událost
roku. Z němčiny do češtiny převedl dílo
Michael Proštějovský, který ve shodě s artist-
ní linií současného nejspěšnějšího kontinen-
tálního autora hudebního divadla znovu doká-
zal, že muzikálový text má být básnickým dí-
lem. Za všechny argumenty jeho Jesus Christ
Superstar, Evita, Kočky, Josef a jeho úžasný
pestrobarevný plášť...

Autoři sami nešetřili chválou. Brněnskou
premiéru označili za jednu z nejlepších.
Diplomaticky tak potvrdili fakt, že nejvýše sa-
mí staví verzi japonskou. Tam se ovšem muzi-
kálu vystupujícímu z komerčního jezera hu-
dební Ameriky, věnují dlouho a systematicky.
Na úchvatnosti, u nás zatím těžko dostižitelné
profesionalitě brněnského muzikálu, který
Městské divadlo katapultoval do Evropy, má
lví podíl vyzrála, v prolínání obrazových vr-
stev náročná režie Stanislava Slovák a in-
venční, možností příkladně pohybových vycepo-
vaného hereckého souboru dokonale využí-
vající choreografie Igora Barberíce.

S rockovým žánrem celku souzní také
kostýmy Andrey Kučerové – od buičské pro-
test image titulní postavy až k výtvarně zdařilé
stylizaci rokokového Salcburku a Vídne.
A v protikladu nevidaně jednoduchá scéna

Jaroslava Milfajta s ornamentálním videoprojekčním zdobením Petra Hloučka...

O střetu se společností

Jeden z nejnáročnějších, ale přitom melodicky košatých současných muzikálů byl někdy nad síly jinak perfektně vyškolených herců, např. intonace Marty Prokopové (Nany Mozartová). Zato suverénně zvládá party – pěvecky, tanečně i projevem – Aleš Slanina (Mozart, alternace Dušan Vitázek, Lukáš Janota), Michal Šebek (jeho otec Leopold, alternace Jan Ježek, který se zranil na sobotní premiéře), Hana Holišová (s Johanou Gazdíkovou Konstance Weberová), Jana Musilová (s Markétou Sedláčkovou Baronka von Waldstätten...)

Kunzeho a Levayův Mozart! není konfrontací tvůrčí cesty hudebního génia. Míří k obecnému zamyšlení o touze po tvůrčí svobodě v autoritami a konvencemi ujařmující době.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 5. 10. 2009

KRIZE VŠEDNÍHO ŽIVOTA

Slovo „krize“ se nyní cituje při kdejaké příležitosti. Dokonce lecky jako by tato nově nastalá situace napomáhala k odvodňování i těch nejnemravnějších pohnutek. Ve sdělovacích prostředcích se nejčastěji hovoří o krizi hospodářské a ekonomické, jako by snad ani jiné neexistovaly. A přece je v našich sousedstvích přímo zakleta už dlouhodobě vnímaná krize morálky, krize estetických hodnot, rovněž krize pěvecké (zejména v operní oblasti) či třeba krize muzikálová. A mnohé jiné!

Všechno jsou to jevy, jež na sebe v mnohém navazují, jenže mnohokrát jsme se jich téměř báli. Proto jsme o nich nehovořili a nepsali, proto byli ti, kteří na podobné syndromy dlouhodobě poukazovali, považováni přinejmenším za „rušitele obecného klidu“, čili poklidného vnímání okolních problémů. Jak se lidstvu daří v bahništích beze štik...

Současná světová krize v oblasti hodnot vyvstala sice v cyklických proměnách světových dějin, ale bylo možné ji zavčas alespoň redukovat, kdyby svět býval zavčas slyšel na úpěnlivá varování moudrých. V oblasti kulturní například někteří upozorňovali na rozporuplnou skutečnost, jak asi může vznikat a zejména působit umělecké „dílo“, pokud je již autorským týmem vnímáno jen jako zdroj finančních hodnot a stejně tak je devalvováno i toliko prakticistně pojímanými formami realizačními.

Stačí přece zalistovat vlastní paměť, ale i doličnými doklady, jak se v posledních dvou desetiletích po předchozích problémech jiného rázu nejednou, ba velmi často devalvovaly morální hodnoty i v umění. Za kvalitu totiž by-

la opět (pokolikáté v dějinném sledu?) předkládána jen pomyslná „úlitba bohům“. Jako by nás dřívější omyly společenských deformací opět nepoučily, jako bychom zapomněli na skutečné poslání uměleckých snah. Například krize muzikálového žánru měla k těmto skutečnostem velmi blízko. Namísto aby tento žánr pomáhal ducha zušlechťovat, zůstával lecky jen v rovině pouhé plytké pozlátkové zábavy, často konzumního rázu, byť nezářka se vznešenými názvy. Naštěstí naopak zcela odlišnou i osobitou cestou se vydalo brněnské Městské divadlo. A patrné úspěchy se již opakovaně dostávají.

V minulých dnech si brněnské publikum připomnělo pětiletou existenci nové Hudební scény. Žádné velkolepé okázalé akce, žádné neuvěřitelné pompézní rauty či jiné honosné společenské večírky. Je tu přece krize a šetřit se vyplácí! A přece ten svátek brněnští kumštýři (v současnosti už oproti pražským „megahvězdam“ skutečně světově proslulí!) jaksepatří oslavili. Na premiéru jejich nejnovější novinky totiž kromě národního umělce Karla Gotta přijeli také autoři právě nastudovaného muzikálu *Mozart!*, tedy skladatel Sylvester Levay a libretista Michael Kunze.

Zřejmě byli oba patřičně (a mile!) překvapeni, že v pouhém „provincním“ (Brněnští mi snad to označení laskavě prominou), tedy nikoliv metropolitním, divadle se vyskytuje tak dokonalé umění. Že tam mohou spatřit představení, srovnatelné svou úrovní třeba s muzikálovým Berlínem, Budapeští, Londýnem, Varšavou či Vidní. Dokonce i se skutečnou americkou Broadwayí, tedy nikoliv tou její pražskou přihlouplou slovní nápodobou. Praha může bohužel jen závidět, jak se brněnští inscenátoři dokonale vyšvihli na úroveň, jež u nás nemá obdobu. Ani v té naší matičce stovežaté, jejíž (pseudo)muzikáloví bossové by jen chtěli za své nezářka podprůměrné realizační výsledky ždímat peníze nejen z publika, ale i z obecných (třeba i obecních) zdrojů, například prostřednictvím grantů. A odjinud. Tak to je, taková je pravda.

Krize mají nejen různé podstaty, ale i různé podoby a motivace. Různé příčiny i různé důsledky. Zasahují nejen finančnictví a národní či světové hospodářství. Ve svých důsledcích budou nepochybně ovlivňovat také kulturní sféru. Ptejme se však: Dokázala současná kultura tyto stále více se projevující problémy zavčas vnímat a reagovat na ně? Dokázala zavčas eliminovat možnosti jejich tak širokých dosahů? A co vlastně udělala při možnosti ovlivňování širokých vrstev ve prospěch obec-

Pokračování na straně 34

*S Johanou Gazdíkovou
v inscenaci
Novomanželské apartmá,
režie: Stanislav Moša*

*V kostýmu
z muzikálu Hair*

*Se Stanislavem Slovákem
v muzikálu Josef a jeho
úžasný pestrobarevný plášť,
režie: Stanislav Moša*

*Se Stanislavem Slovákem
v muzikálu Zahrada divů,
režie: Stanislav Moša*

*S Johanou Gazdíkovou
v inscenaci
Novomanželské apartmá,
režie: Stanislav Moša*

*V muzikálu Josef a jeho
úžasný pestrobarevný plášť,
režie: Stanislav Moša*

*Se Soňou Jányovou,
Vendulou Šerákovou
a Hanou Kratochvilovou
v muzikálu Josef a jeho
úžasný pestrobarevný plášť,
režie: Stanislav Moša*

*V pohádkovém muzikálu
Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stanislav Slovák*

SALON MdB JAKUB ULIČNÍK

*V muzikálu Zahrada divů,
režie: Stanislav Moša*

*V muzikálu Josef a jeho
úžasný pestrobarevný plášť,
režie: Stanislav Moša*

ného blaha? Nezůstala jen v rovině plytkého pseudouměleckého balastu?

Myslím, že brněnské Městské divadlo si pod vedením režiséra Stanislava Moší tyto otázky dostatečně, trvale a intenzivně kladlo před nějakými patnácti, deseti i pěti roky, stejně tak i nyní. Nechtěli totiž tvořit laciný kýč, ale umět. Umění spjaté s myšlenkami a ideály. A na dokonalé kvalitní úrovni. Asi proto jsou tak dobří, asi proto jsou jako jediní v naší zemi konkurenceschopní i v rámci mezinárodních hodnocení. Kéž by si tenhle vzor uvědomili také jiní a nechtěli na úkor kvalitní kultury jen ždímat grantové finance. Vždyť vlastně pro kulturní kultivování veřejnosti pranic neudělali, jen se přičinili o to, co nás dnes s pojmem slova *krize* tak trápí. Dvacet let poté...

Tomáš Hejzlar, Haló noviny, 17. 10. 2009

MOZART! PO 242 LETECH ZPÁTKY V BRNĚ

Hned na začátku letošní divadelní sezony se Městské divadlo Brno blýsklo historicky významným dramaturgickým počinem, když jako vůbec první v Čechách uvedlo na své Hudební scéně muzikál z pera autorské dvojice Michael Kunze – Sylvester Levay. Dvojice nesmírně slavné po celé Evropě a Asii, zatím poněkud méně úspěšné na Broadwayi a téměř neznámé u nás. Pokud si běžný český divák z jejich muzikálové tvorby něco vybaví (oba jsou jinak autory desítek hitů pro nejrůznější interprety), bude to nejspíš titulní song z muzikálu Elisabeth, který kdysi nazpívala v českém překladu Zdeňka Borovce a pod názvem „Já chci být jen svá“ Leona Macháková a umístila jej jako první píseň na své album Leona – Film a muzikál z roku 1998. Bylo proto na čase absenci tak zajímavé a úspěšné tvorby na naší scéně ukončit. Pražská divadla bohužel svoji velkou šanci promarnila a dávají nadále příležitost písničkářům několika domácích autorových týmů, mnohdy nevalné produkce. Příležitosti se proto chopilo MdB a, jako již několikrát, ostatním producentům atraktivní látku obratně vyfouklo.

Mnoho let jsem slyšel: „Proč uvádět Kunzeho muzikály, tady by na ně nikdo nechodil...“ Omyl – jsou dostatečně divadelně atraktivní, řemeslně výborně vystavěné, s řadou hitů, o nichž mnohdy ani nevíme, že pochází z muzikálové diskografie. Jejich hrdinové navíc mají obvykle i historickou vazbu na českou diváckou obec – osudy císařovny Sisi zná z knih a filmů téměř každý (Elisabeth), román Živá a mrtvá Daphne du Maurier patří mezi skvosty romantické literatury (Rebecca) a Wolfgang Amadeus Mozart (Mozart!) pobý-

val nejen v Praze, ale jako dítě rovněž na Moravě. Biskupská Olomouc poskytla rodině azyl v době, kdy oba sourozenci, Wolfgang i Nannerl, onemocněli a byli v péči vysokého církevního hodnostáře. Jedenáctiletý komponista tam složil šestou symfonii F dur (KV 43), zvanou Olomouckou. Na Štědrý den se Mozartovi octli v Brně a 30. prosince 1767 vystoupili dokonce „zázrační sourozenci“ na koncertě v tehdejšího městského divadle na Zelném trhu. Z tohoto pohledu se vlastně Mozart vrací na místo činu po 242 letech...

Kunze s Levayem nepíší „lyrikály“, jak je na naší scéně obvyklé. Sami se nazývají tvůrci „drama-muzikálu“, přičemž toto označení není až tak synonymem dramatu jako takového, ale spíše dramatické stavby díla. Překvapivě jejich tituly, většinou reflektující skutečnou historickou postavu, nejsou biografické a sledují jen určitou životní linku zvolené osobnosti za pomoci nápaditě napsané dějové osy. Michael Kunze jakoby sám vytvořil osobitý autorský styl, když titulní hrdiny téměř pokaždé konfrontuje s postavou imaginární nebo smyšlenou. V Elisabeth je tímto partnerem i protipólem císařovny Alžběty atraktivní Smrták (nebo vlastně Osud?), v Marii Antoinettě „dítě revoluce“, chudá Margrid Arnaud a v Mozartovi „dokonalost“ ztělesněná figurkou porcelánového Amadé. Je to neokoukané a chytré. Přitom v Mozartovi Michael Kunze například absolutně ignoruje jeho známý (a možná až zbytečně zveličovaný) soubor s Antoniem Salierim, svým skladatelským konkurentem. Snad pouze jako zkoušku divácké pozornosti vsunuli tvůrci muzikálu Salieriho mezi sboristy na počátek prvního i druhého dějství. Symbolizují tím snad nesrovnatelný generační význam tvorby obou rivalů...? Ve zvoleném konceptu nám líčí Mozarta především jako člověka – geniálního, ale zranitelného, zneužívaného, zamilovaného, neposlouchného, jako superhvězdu, snílka i hráče...

Netřeba zastírat, Elisabeth, první muzikálový megaúspěch Kunzeho s Levayem, je hudebně nápaditější a bohatší. Rovněž označení „rockový muzikál“ není zcela přesné – za rockový lze považovat pouze part Wolfganga Amadea, a to ještě v rámci tohoto žánru v té nejněžnější poloze. Jinak je partitura spíš popovou operou. Svou formou se muzikál blíží, o pět jsem přesvědčen, že úmyslně, singspielu, který se vyvinul právě v 18. století jako forma opery, jenž obsahuje zpěvná čísla doplněná kratšími recitativy. Ač pár hudebních čísel reprezentuje trochu univerzální „německý popík“, naprostá většina z nich je naopak velmi vydařenější, melodicky vděčných a dobře zapamatovatelných. Mezi strhujícími sborovými scénami vyniká hned ta první, „Jaký to syn“,

kteřá plynule navazuje na prolog, jehož součástí je i závěr 3. variace D dur pro klavír z odkazu slavného Amadea a motivicky se v muzikálu ještě opakuje. Ve sborech druhého jednání lze vyčíst i gospelové prvky. Ze sólových písní pak jistě zaujmou árie samotného Mozarta, jeho otce Leopolda nebo překrásné vyprávění Baronky von Waldstätten, v kontrastu s kuplety rodiny Weberových a Emanuela Schikanedera. Samozřejmě jsem několikrát zaslechl otázku, zda by v díle neměla zaznít Mozartova hudba masivněji, ale nenacházím k takové samoučelnosti důvod – dvák jde přece na Levaye, nikoli na Mozarta.

Inscenačnímu pojetí se již věnuje v obsáhlé recenzi náš stálý spolupracovník doc. Peter Stoličný. Proto jen ve stručnosti. Režisér Stano Slovák i oba výtvarníci dílu znamenitě posloužili v tom dobrém slova smyslu, bez často viděné osobní exhibice. Všechny scény jsou vystavěny velmi pečlivě a účelně. Stanislav Slovák se ve spolupráci s choreografem Igorem Barberičem zbavil nálepky režiséra poněkud statických obrazů a oba nevidaně rozhybali jak představitelé hlavních rolí, tak rozsáhlou company. Oproti vídeňské verzi se brněnská inscenace dočkala několika drobných úprav, kdy byla například píseň Schikanedera posunuta do druhého dějství a reminiscence na Mozartovo Requiem logicky až do závěru hry – je přece všeobecně známým faktem, že jej předčasně zesnulý skladatel už nedokončil (zemřel v pouhých pětácti letech, údajně na zánětlivou ledvinovou pánvičku, ač se dlouho spekulovalo, že byl otráven Salierim).

Další devizou inscenace je pak její výtvarné řešení, nepostrádající logiku, půvab i vtip (Andreou Kučerovou skvěle okostýmovaná krátká pasáž z Kouzelné flétny). Scéně Jaroslava Milfajta zcela logicky dominuje červená, nejoblíbenější barva interiérů z doby klasicismu, a nejen jich – i samotný Mozart je na řadě dobových obrazů zobrazen v červeném kostýmu. Kukátkové proměny pak dávají nový prostor divákově obrazotvornosti.

Naprosto přesvědčivý výkon během druhé premiéry podal pod taktovkou dirigenta Františka Šterbáka orchestr MdB. Zmíněný dirigent je také podepsán pod celým hudebním nastudováním, které ještě dozoroval Caspar Richter, znalec Levayovy hudby a až pedantský „technik“ mezi dirigenty. Snad největší pochvalu ale tentokrát zaslouží sborníř Karel Škarka, který ve značném časovém presu dovedl sbor k velmi preciznímu provedení, company během druhé premiéry zazpívala part s obtížnými nástupy a nelehkými vícehlasy opravdu znamenitě a s vybroušenou dynamikou.

Během druhé premiéry dostal v titulní roli příležitost Aleš Slanina, do té doby představitel spíš menších rolí, nepočítáme-li Fernanda z operety Mamzelle Nitouche a Prince ze Sněhurce. Zdánlivě riskantní volba se ukázala dobrým tahem – zmíněný herec zvedl hozenou rukavici a překvapil nejen velmi solidním pěveckým výkonem, ale zejména skvěle zahranou plejádou emocí v hávu rozpustilého a přidrzlého pubertáka. Svým scénám odevzdával nezdolnou energii a téměř neustálý pohyb. V úloze jeho otce Leopolda se představil Michal Šebek, který vládł velmi příjemným hlasem barytonové barvy, snažil o přesně definovaný přísný výraz, ale přece jen mi přišel na Amadeova otce příliš mladistvý. Zaujaly dámy – Hana Holířová v úloze Konstancie Weberové a Jana Musilová, která opatřila roli Baronky von Waldstätten v jejím hitu „Gold von den Sternen“ kultivovaným přednesem i citem. Velmi výraznými postavami muzikálu se stali i Jiří Mach coby Hieronymus Colloredo, Lukáš Vlček jako Hrabě Arco i Milan Němec ve vděčné, byť epizodní roli principála Schikanedera. V povětšinou komicky laděných pasážích squady Weberových diváky bavili Rastislav Gajdoš, Lenka Bartolšicová, Lucie Šauerová, Svetlana Slováková a Eva Jedličková. Dějové nesmírně důležitou postavou je mladý Amadé, porcelánový ideál, který Mozarta provází všemi zlomovými situacemi. jedná se o roli němou, tedy velmi obtížnou, navíc v Brně dostal Amadé trochu menší prostor než v zahraničních inscenacích. Přesto jej Marek Hurák herecky charakterizuje velmi přesně a přesvědčivě.

Muzikál slavné autorské dvojice Kunze – Levay se tedy konečně, k radosti mnoha příznivců jejich tvorby, objevil na českém jevišti. Chtělo by se zvolat „pozdě“ ale přeci...!“ Zde je na místě zdůraznit přínos textaře Michaela Prostějovského, který nejenže dílo citlivě přebásnil, ale rovněž neúnavně nabízel českým producentům a zprostředkoval i finální kontakt s oběma autory, kteří navštívili v Brně 4. října nedělní druhou premiéru svého muzikálu.

Mám-li být zcela upřímný, brněnský Mozart! je v posledních deseti letech asi čtvrtým dílem na české scéně, do kterého bych neváhal investovat v roli diváka pět set korun za vstupenku. Je to brilantní kus a doufám, že snad prolomí ledy a brzy se dočkáme i Elisabeth, Rebeccy nebo Tance upírů.

Vítězslav Sladký, www.musical-opereta.cz,
18. 10. 2009

**BRNĚNSKÝ MUZIKÁL
SKLIDIL MEZINÁRODNÍ UZNÁNÍ**
Autoři světového muzikálu Mozart!
osobně navštívili jeho českou premiéru,
jež se v neděli uskutečnila na Hudební scé-

ně Městského divadla v Brně (MdB). Během zcela vyprodaného představení je v hledišti doprovázel národní umělec Karel Gott.

Muzikál Mozart! je jejich třetím dílem. Premiéra se uskutečnila v roce 1999 ve Vídni. Od té doby muzikál uvedli například v Hamburku, Budapešti a Tokiu. Česká premiéra se nyní uskutečnila přesně v den pátého výročí zahájení činnosti špičkově vyprojektovaného brněnského muzikálového divadla, jež má stále větší ohlas i v zahraničí.

„Jsem velmi rád, že toto malé jubileum můžeme oslavit tak velkým počinem, protože muzikál Mozart! si od světové premiéry před deseti roky podmanil i největší světové muzikálové scény,“ uvedl ředitel MdB Stanislav Moša. Připomněl, že za pouhých pět let zde byly uvedeny tři desítky titulů, mezi nimi například i světoznámé muzikálové hity *Bídníci*, *Evita* či *Jesus Christ Superstar*. Některé inscenace Brněnští inscenovali v české či dokonce světové premiéře.

Autor muzikálu Mozart! skladatel Sylvester Levay i libretista Michael Kunze jsou s brněnským provedením svého díla velmi spokojeni. „Oba se vždy na premiérách soustředíme na reakce a emoce publika. Měli jsme pocit, že publikum od začátku do konce dokonale reagovalo, bylo vtaženo do hry, líbilo se jim to. Myslíme si, že se česká inscenace povedla,“ uvedl skladatel Levay. Zdůraznil, že Mozart! je po hudební stránce dost náročný, ale brněnský orchestr i protagonisty velmi chválil. Přijede se prý podívat i na některou z repríz, aby viděl i další alternace. Libretista Kunze zase ocenil skutečnost, že se režisér Stano Slovák s inscenačním týmem vyhnul přehnaně realistickému přístupu a popustil uzdu fantazii. Reakce publika byly vřelé, tleskalo se i během jednotlivých scén. Závěrečný potlesk vstojel téměř čtvrt hodiny.

(the), *Haló noviny*, 10.-11. 10. 2009

BÍDNÍCI, EVITA A TI DRUZÍ

V nabídce třísuborového Městského divadla Brno lze vystopovat několik vzájemně se doplňujících linií. Tu patrně nejnapádnější a možná obecnětem nejvyhledávanější představuje systematicky pěstovaný hudební žánr, který se zde výrazně rozvinul po otevření moderní Hudební scény před pěti lety. Soustavně vyvažuje osobité inscenace světově proslulých titulů cizích (například *Olivera*, *Čarodějek z Eastwicku* či *Fame*) s bezesporu přínosnou tvorbou původní (Svět plný andělů, *Koločava*, *Nana*, *Červený a černý*, *Balada o lásce* aj.). K celostátně oceněným úspěchům činoherního repertoáru (ten dnes ponecháváme stranou) náleží například nastudo-

vání her V jámě Ilové, *Smrt Pavla I.* či *Tři mušketýři*.

Přivádět na jeviště „kamenného“ divadla renomované zahraniční muzikály, limitované agenturními a producenty požadavky, není rozhodně snadné. Režirující i pišící ředitel MdB Stanislav Moša je však velmi zdatným manažerem s kontinentálním „rozkořením“ – část ansámblu paralelně absoluje evropská turné nebo některou inscenaci nejprve uvede mimo republiku. Na rozdíl od mnohých pražských ad hoc sestavených projektů dlouhodobě sází na objevování mladých talentů (některé role mívají až čtyři alternanty), divadelní fakultou JAMU rovněž koncepčně vychovaných k syntetickému scénickému projevu. V druhé polovině uplynulé sezony tu v krátkém odstupu proběhly zdařilé výpravné premiéry dvou osvědčených muzikálů, z nichž každá by si zasloužila podrobnější pozornost.

Nastudováním díla Les Misérables – *Bídníci* od dvojice Alain Boublil a Claude-Michel Schönberg ve výtečném překladu Zdeňka Borovce si Moša splnil svůj dlouholetý kumštýřský sen. V monumentální, spíše realistické nežli náznakově scénografii Němce Christopha Weyerse a dobových kostýmech Andrey Kučerové vznikla podle rozsáhlé prózy Victora Huga působivá trřihodinová freska, s přispěním početného orchestru umně propojující soukromé osudy ušlechtilého trestance Jeana Valjeana (Petr Gazdik střídá hostujícího Jana Ježka), policisty Javerta (Igor Ondříček, Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček), Cosetty (Radka Coufalová), studenta Maria (Dušan Vitázek) a dalších postav. Na vysoce profesionální interpretační úrovni a s dynamickou gradací uvážlivě dávkuje sociálněkritické, sentimentální i revolučně patetické momenty. Do kýčovitě líbivosti našťásti nesklouzla ani o něco starší *Evita* slavného tandemu Tim Rice – Andrew Lloyd Webber v přebásnění Michala Prostějovského, byť svým odtažitějším námětem, epickou strukturou i střednějším provedením zůstala poněkud ve stínu humanistického poselství *Bídníků*. V páté spolupráci s MdB mohl režisér i výtvarník Pavel Fieber uplatnit své zkušenosti s předlohou z Německa. Celkem chladně se odvíjející příběh vzestupu tížádnostivě Evy Perónové (Radka Coufalová, Hana Holišová) do postavení masami zbožňované první dámy Argentiny našel průběžného glosátora ve fiktivní figurě zvané Che (Ján Jackuliak, Stanislav Slovák, Dušan Vitázek), přispívající k demaskování zákulisí a politických manipulací jihoamerického diktátorského režimu.

Vít Závodský, *Týdeník rozhlas*,
uč. 19, č. 40, 21. 9. 2009

ADVENT A ANDĚLÉ 2009

6. PROSINCE 2009

Jaromír Hnilička

Markéta Sedláčková

Petr Gazdík s Adámkem a Josífkem

Marta Prokopová

Lucie Bílá a koledníci

Lucie Bílá a Marek Hurák

Markéta Sedláčková, Stanislav Slovák a Tadeáš

Michal Matěj a Gabriela Karmazínová

Benefiční koncert
SEPEŠ PROMOTION & NADAČNÍ FOND NIKÉ
Režie: Petr Gazdík

Jana Gazdíková

Lucie Bílá a smíšený pěvecký sbor Kampanela

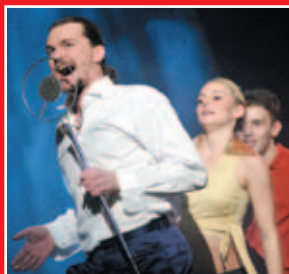

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít příběh první dámy Argentiny v muzikálu **EVITA**, v němž excelují Hana Holišová a Dušan Vitázek (alt. Ján Jackuliak).
16. - 18.1.
vždy v 19.30 hod.

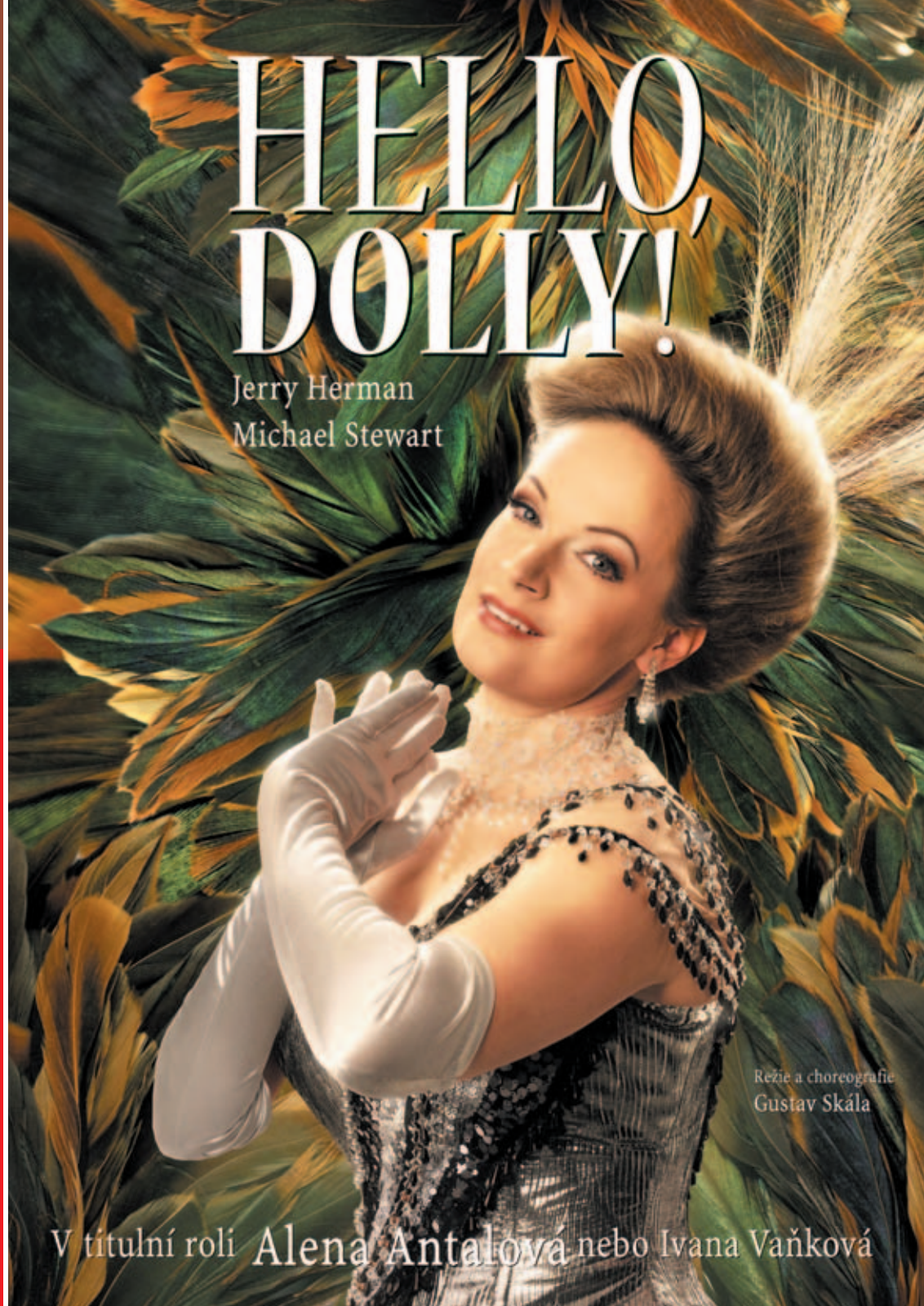
Benefiční představení tragikomedie **TŘI SESTRY**, v níž coby Ferapont vystoupí Pavel Kunert, který oslaví významné životní jubileum.
Inscenaci hrajeme
30. 1. v 19.30 hod.

Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Reprodukce plakátu
Vlasty Záborského

HELLO, DOLLY!

Jerry Herman
Michael Stewart

Režie a choreografie
Gustav Skála

V titulní roli Alena Antalová nebo Ivana Vaňková